

บทนำ

มีคำกล่าวไว้ว่า ‘หากชีวิตทุกข์ตรมนัก ให้ไปยังร้านสุราลิ้มเลือน ณ แดนวิญญาน’

ร้านสุราแห่งนี้ แม้ขึ้นชื่อว่าเป็นร้านสุรา แต่มิได้ขายสุราให้เหล่าคนจร หรือเหล่านักดื่มคอกทองแดงมาหาความบันเทิงเรีงรมย์ กลับเปิดเพื่อผู้ที่มีความทุกข์ตรมยากลิ้มเลือน เพียงร้องขอสุราลิ้มเลือน แก่แก่เฒ่าร้านสุราลิ้มเลือน แห่งนี้ก็มีเคยปฏิเสธ ยินยอมมอบให้โดยไว เพียงแลกกับความทรงจำชาติภพ หนึ่งที่ผ่านม่านั้น เพียงแต่...

แดนวิญญานมิใช่ดินแดนที่ผู้คนผ่านเข้าออกได้โดยง่าย หากจะว่าตามจริง... คนที่มีอาจมีชีวิตอยู่ต่อในโลกมนุษย์ได้แล้วต่างหากถึงจะผ่านเข้าไปได้ แดนวิญญาน... ก็สมชื่อ ‘แดนวิญญาน’ เสียเหลือเกิน

หือ? ว่ากระไรนะ หน้าตาของเก่าแก่เฒ่าร้านสุราลิ้มเลือนนะหรือ

อือ... หากจะให้พูดตามจริง ว่ากันว่า... นางงดงามปานลุ่มเมือง ไม่ลีลุ่มทั้งสี่ทะเลแปดดินแดนเลยต่างหาก

ดวงอาทิตย์ลับ ดวงจันทร์ขึ้นแทนที่ แต่ในคำคืนนี้จันทร์มาอาจ
สาดแสงส่องลงมาถึงแดนมนุษย์ได้ ด้วยเพราะเมฆครึ้มก้อนใหญ่บดบังรัศมี
ของแสงจันทร์นวลตา ความมืดมิดปกคลุมทั่วบริเวณจนเงยบง้างเงา เพียง
ครู่เดียวสายลมระลอกใหญ่ก็พัดผ่านมา เสียงฟ้าร้องคำรามดังกึกก้องแข่ง
กับเสียงลมเสียดสีกับเหล่าใบไม้ที่ดังหวีดหวิวน่าขนลุกของต้นไม้ใหญ่

ปัง!

เสียงประตูไม้กระทบกรอบประตูของกระท่อมหลังเก่าซอมน้อยอย่างแรง
พาให้ชายหนุ่มตัวผอมแห้งตกใจหน้าตาตื่น เป็นเวลาเดียวกับที่สายฝนเทลงมา
อย่างหนักราวพายุเข้า และสายลมทวีความรุนแรงขึ้นราวความคั่งแค้นของใคร
คนหนึ่งได้รับการตอบสนอง พาให้ประตูไม้บานนั้นติดกับกรอบประตูแรงขึ้น
เรื่อยๆ และราวกับจะปลิดปลิวตามสายลมได้ทุกเมื่อ

“ชะ...ข้ากลัวแล้ว ข้ากลัวแล้ว”

สิ้นเสียงสิ้นเครื่องด้วยความหวาดกลัว ประตูบานเก่าก็หลุดออกจาก
กรอบก่อนจะปลิวไปกระแทกผนังกระท่อมดังปัง ชายร่างผอมทรุดลงไปนั่ง
กับพื้น น้ำมูกน้ำตาไหลปะปนกันจนดูทุเรศทุรังน่ารังเกียจยิ่งจนหญิงสาว
ในชุดแดงบางเบาที่เพิ่งก้าวเข้ามาต้องทำหน้าเบ้ด้วยความสมเพช

“ข้าขอร้องละ ໄວ้ชีวิตข้า...ฮึก ໄວ้ชีวิตข้าด้วย” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงสิ้นเครื่อง
ด้วยความหวาดกลัว

“เจ้ายังจะกล้า... ให้ข้าໄວ้ชีวิตอีกหรือ ชายสารเลว!” เสียงแหลมสูง
ของสตรีร่างอวบรุดขึ้นราวกริรธำร รันยธางดงามเต็มเปี่ยมไปด้วยความ
เคียดแค้นจ้องชายตรงหน้าทีบัสสวระวาดด้วยความสมเพชปนเจ็บปวดยิ่ง

“เจ้าทำกับข้าถึงเพียงนั้น เจ้ากล้าทำกับข้าถึงเพียงนั้น!”

“ชะ...ข้าขอละ ข้าขอร้อง หะ...เห็นแก่อึดติตของเรา ข้าขอร้องเจ้า”
ชายหนุ่มผู้หน้าสมเพชค่อยๆ คลานเข้ามากอดขาของนางໄວ้แน่น ภาวนาให้นาง
ยังหลงเหลือเยื่อใยในอดีตและปล่อยเขาไป แต่กลับໄວ้ซึ่งเสียงตอบรับจาก
หญิงสาวในชุดแดง นางนั่งจ้องหน้ามือบางแน่นจนเล็บแทบจะจิกเข้าไปใน

เนื้อขาว ชายหนุ่มเห็นดังนั้นก็กลัวกว่านางจะฆ่าเขาจริงๆ จึงละล้าละลักเอ่ยออกมาอีกหนึ่งประโยค

“อะ...อภัยให้ข้าด้วย หากจะโทษ... ก็โทษที่เจ้าเป็นเพียงคนึกาเกิด ข้าไม่มีทางเลือก ไม่มีจริงๆ”

นางหันมองชายหนุ่มที่เกาะขาตนหนึ่ง ในดวงตาของนางเต็มไปด้วยความเคียดแค้นซึ่งซึ่งจนยากจะบรรยาย เพลิงโทสะลุกโหมจนไม่อาจจะรับได้อีกต่อไป ทว่าชายผู้หวัดชะตาขาดตรงหน้ากลับไม่รู้เรื่องราวใดๆ ทั้งสิ้น ปากอันน่ารังเกียจยังคงพูดพลาโมคำที่กระตุ้นโทสะนางได้ดียิ่ง

“หากข้าไม่ทำ พวกมันจะฆ่าข้า พวกมันจะฆ่าข้า”

“เช่นนั้นก็จะตายด้วยน้ำมือข้า แล้วไปอยู่กับพวกมันในนรกเถิด!”

ลีนคำ ฝ่ามือบางก็คว้าหมับเข้าที่ลำคอของชายหนุ่มแล้วยกวางของเขาจนลอยขึ้นเหนือพื้นไปหลายฉือ¹ เล็บแหลมยาวสีแดงสดค่อยๆ จิกลงไปในลำคอของเขา หัวปลิดลมหายใจ ทว่ากลับมีเสียงใสราวระฆังแกว่งชัดขึ้นเสียก่อน

“ทำเช่นนั้น... เจ้าจะเป็นสุขได้จริงหรือ ฟางหฐ”

สตรีผู้มีนามว่าฟางหฐหันขวับ ดวงตาดมงามจับจ้องอย่างไม่เป็นมิตรนักไปยังสตรีในชุดสีดำปกปลายดอกพลับพลึงที่มีสีแดงสดราวสีโลหิต มือบอบบางขาวลอราวหิมะกลางหมันตฤดูถือร่มกันฝนคันหนึ่งยืนท่ามกลางสายฝนโปรยปราย ก่อนเอ่ยด้วยเสียงแข็งกร้าว

“ไม่เกี่ยวกับเจ้า!” ลีนเสียงทวาดก้อง นางก็ออกแรงบีบลำคอของชายหนุ่มแรงขึ้นจนเขาต้องตะเกียกตะกายด้วยหายใจไม่ออก

หญิงสาวในชุดสีดำปกปลายดอกพลับพลึงแดงเห็นดังนั้นก็ไม่อนาทรร้อนใจใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งยังเอ่ยอย่างใจเย็นยิ่ง

“หากปล่อยมันไปตามเวรกรรมเสีย ไม่นานมันก็จะอยู่ไม่สุ่ตาย มิสุ่เจ้าละเว้นก่อกรรมครานี้ ไปเสพสุขในแดนวิญญานก่อนเดินทางไปแดนปรภพ

¹ หน่วยวัดระยะของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ฉือ เท่ากับ 10 นิ้ว

“ไม่ดีกว่าหรือ”

เมื่อได้ยินดังนั้นฟางหูกก็คิดตาม ก่อนผ่นแรงลง ทว่ายังมียอมปล่อยมือ หญิงสาวหัวเราะเสียงแหลมสูง ก่อนเอ่ยอย่างเย้ยหยันปนโศกเศร้า

“ข้าจะลิ้มได้อย่างไร ความทุกข์ตรมที่ได้รับ... ความเคียดแค้นฝังลึกถึงเพียงนี้”

“...”

“ข้าจะลิ้มได้อย่างไร...” หญิงสาวเอ่ยเสียงแผ่ว น้ำตาไหลรินอย่างช้าๆ ด้วยความโศกเศร้าและคับแค้นใจยิ่ง

สตรีแปลกหน้าในชุดสีดำเห็นดังนั้นก็นิ่งเงียบชั่วอึดใจ ก่อนเอื้อมเอ่ยประโยคหนึ่งออกมา

“สุราลิ้มเลียน... เจ้าคงได้ยินมาบ้าง”

สิ้นสุดคำของเสียงหวานใส ฟางหูกก็ชะงักค้างไป มือบางที่บีบลำคอของชายร่างผอมแห้งค่อยๆ คลายออกจนชายหนุ่มหล่นตู่ลงไปกองอยู่กับพื้น

เมื่อเขาเห็นว่าตนหลุดพ้นจากเงื้อมมือของสตรีผู้มีนามว่าฟางหูกแล้วก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้น แล้วรีบวิ่งออกไปจากกระท่อมหลังนั้นทันทีพร้อมร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่ง โดยไม่คิดหันกลับมามองหญิงสาวทั้งสองอีก

“ท่านเป็นใคร เหตุใดถึงรู้ชื่อข้า” เมื่อไร้ซึ่งโทสะบังตา ฟางหูกที่เพิ่งนึกเอะใจก็เอ่ยถามสตรีตรงหน้าทันที เมื่อมองพินิจดูดีๆ แล้ว ฟางหูกก็เพ็งแจ่ม แก่ใจว่าหญิงสาวเบื้องหน้านางมีโฉมหน้าเป็นแน่แท้ แม้อยู่ท่ามกลางพายุฝนก็ยังสังเกตเห็นได้ชัดเจนยิ่ง เรือนร่างอรรชรเพริยวระหง ผิวขาวเปล่งประกายเสียงยิ่งกว่าหิมะกลางฤดูหนาว ทั้งใบหน้าสวยงามที่ไม่ว่าจะมองหากจุดบกพร่องอย่างไรก็หาเจอไม่ คิ้วเรียววาดเป็นรูปได้อย่างงดงาม ดวงตาหงส์สีดำสนิทแฝงแวววาววนทั้งยังเจ้าเล่ห์อยู่ในที จมูกโด่งทว่าเรียวเล็กดูจิ้มลิ้ม เหมือนเพียงนี้ยังงดงามมิพอ... ริมฝีปากของนางยังแดงสดราวกับดอกเหมยแบ่งบานอวบอิมได้รูป ตัดกับผิวขาวนวลและผมสีดำล้นยาวระบับนั้นเอว ที่งดงามดุจเส้นไหมซึ่งถักทอจากท้องฟ้าในยามค่ำคืน เป็นความงามที่แม้แต่สตรีด้วยกันยังต้อง

ตกตะลึง

ช่างงามนัก... งามลุ่มบ้านลุ่มเมือง ไม่ลื งามลุ่มฟ้าลุ่มดินเลยต่างหาก
 ครั้นเมื่อได้ฟังคำถามจากฟางหรุ สตรีผู้นั้นก็ยกยิ้มบางอย่างงดงาม
 ก่อนเสียงหวานใสราวระฆังแก้วจะเอื้อนเอ่ย
 “ข้ามีนามว่าหงเหมยฮวา... นายหญิงแห่งร้านสุราลิ้มเลื่อน”

หนึ่ง

ความทรงจำของคณิกาก็แสนทุกข์ตรม (ตอนต้น)

“ข้ามีนามว่า หงเหมยฮวา นายหญิงแห่งร้านสุราลิ้มเลื่อน”

สิ้นสุดคำพูดของหงเหมยฮวา ทุกสิ่งรอบกายของฟางหู่ก็ราวกับดับวูบลง สิ่งสุดท้ายที่ฟางหู่เห็นคือรอยยิ้มบางของหงเหมยฮวาที่ยังคงประดับอยู่บนใบหน้างดงาม แต่แล้ว... เพียงชั่วกะพริบตานางก็กลับมายืนอยู่กลางร้านสุราเล็กๆ แห่งหนึ่ง ภายในร้านเต็มไปด้วยชั้นวางสุราหลากหลายชนิด บ้างบรรจุในไหเครื่องเคลือบสีขาวราคาแพง บ้างบรรจุในไหดินธรรมดาทั่วขนาดใหญ่มากว่าปกติถึงสองเท่า มีเพียงโต๊ะตัวยาวสำหรับเก้าอี้ตั้งอยู่ด้านซ้ายมือและโต๊ะไม้กลมตัวหนึ่งกับเก้าอี้เข้าชุดกันตั้งอยู่กลางร้าน ด้านหลังร้านมีห้องหนึ่งห้อง ประตูห้องจับปิดสนิททั้งยังมีม่านลูกบิดแก้วหลากสีปิดบังไว้อีกชั้น ส่วนทางขวาของนางมีบันไดไม้ขึ้นไปชั้นบนที่มีห้องอีกสองห้องด้วยกัน นางกวาดตามองทั่วบริเวณอย่างตกตะลึงชั่วขณะ คิ้วเรียวยาวคมมุ่งอย่างจุนง

ฟางหู่มองออกไปยังประตูที่เปิดกว้างทางหน้าร้าน ด้านนอกซึ่งควรจะมีฝนตกกระหน่ำกลับกลายเป็นถูกปกคลุมด้วยปุยหิมะสีขาวโพลนทั่วบริเวณผู้คนมากมายเดินกันขวักไขว่ ใบหน้ายิ้มแย้มราวไร้อะไรทุกข์ใจใดๆ ทั้งสิ้นแต่ที่น่าแปลกคือไม่ว่าจะมีคนมากมายเพียงใดเดินผ่าน กลับไม่มีแม้สักคน

ที่หันมามองร้านสุราที่นางยืนอยู่เลยสักคนเดียว

“มิต้องแปลกใจไปหรงก วิทยุณณมนุษย์ที่ไม่มีเรื่องทุกข์ตรมยาก ลืมเลือนย้อมมองไม่เห็นร้านสุราลืมเลือน” รวกับไต้ยินความคิดของฟางหรงเหมยฮวเอ๋ยตอบข้อข้องใจของนางทันที ก่อนโบหน้างดงามจะแยมั้มพร้อมเอื้อนเอ่ย

“จริงสิ ยินดีต้อนรับสู่ร้านสุราลืมเลือน...”

“...”

“เชิญนึ่ง ตึมซาเก่อนเถิด” สตรีผู้มีนามว่าหงเหมยฮวเอ๋ยเชื้อเชิญอย่างมึ้มแยมก่อนสะบัดมือคราหนึ่ง ชูदनน้ำชากระเบื้องเคลือบสีขาวนวลที่มองเพียงภายนอกก็รู้ได้ว่าเนื้อดีเพียงใดก็ปรากฏขึ้นกลางโต๊ะกลมหนึ่งเดียวของร้าน และเพียงสะบัดมืออีกคราชุดสีด้าปกลายดอกพลับพลึงแดงก็แปรเปลี่ยนเป็นชุดสีชมพู่อ่อนที่ดูสรมสบายกว่าเมื่อครู่มาก นางนั่งลงบนเก้าอี้กลมตัวหนึ่ง ก่อนผายมือให้แขกเพียงหนึ่งเดียวในร้านนั่งลงตามนาง

ฟางหรงนึ่งลงตามคำเชื้อเชิญของเจ้าของร้านสุราลืมเลือนอย่างงุนงง แต่ก่อนที่จะทันไ้ถามสิ่งใด ถ้วยชาสีขาวก็ถูกยื่นมาตรงหน้านาง หมิงสวรับมันมาไว้ในมือ จดจ้องน้ำชาสีเหลืองทองที่มีควันลอยเหนือถ้วยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนค่อยๆ จิบชารสชาติขมฝาดทว่าชุ่มคองลงไป หลังตึมจนหมดนางก็วางถ้วยชาราคาแพงระยับลงอย่างเบามือ ก่อนเอ่ยถามสตรีตรงหน้า

“ร้านสุราลืมเลือน? เช่นนั้นที่นี้ก็คือ... แदनวิทยุณณ?”

“มิผิด อยู่บนโลกมนุษย์เจ้าคงเคยไ้ยินมาบ้าง” หงเหมยฮวตอบพร้อมกับรินชาให้อีกฝ่ายไปด้วย

“ข้าเคยไ้ยิน แต่มิติดว่าตนจะไ้ได้มาเร็วถึงเพียงนี้” ฟางหรงเอ๋ย ก่อนดวงตาดจะฉายแววโศกเศร้าปนเคียดแค้น

หงเหมยฮวจ้องมองท่าทางนั้นอย่างเงียบงัน ก่อนมือบางจะยกน้ำชารื่นจิบอย่างช้าๆ

“ข้านี้กว่าเรื่องสุราลืมเลือนเป็นเพียงตำนานเล่าขาน มิติดว่าจะมีจริง...”

“...”

“สุราลิ้มเลียน จะทำให้ข้าลิ้มลิ้นได้จริงหรือ ลิ้มทั้งความทุกข์และความเจ็บปวดของชาติก่อนได้จริงหรือ”

“สุราลิ้มเลียนทำได้ หากเจ้ายินยอมแลกกับความทรงจำชาติภพหนึ่ง” สตรีในชุดสีชมพูอ่อนเอื้อมแอ่นด้วยท่าทางจริงจัง นางวางถ้วยชาลง ก่อนเสียงหวานใสจะเอ่ยต่อ

“แต่... การที่จะดึงความทรงจำออกมาได้ เจ้าจำเป็นจะต้องระลึกถึงความทรงจำที่ทุกข์ที่สุดและสุขที่สุดในชีวิตของเจ้าเสียก่อน วิธีการที่ดีที่สุดก็คือการเล่ามันออกมา”

“...”

“ความทรงจำก็คล้ายกับวิญญานเศษเสี้ยวหนึ่งของเจ้า การมอบความทรงจำให้ข้า ก็คล้ายกับทิ้งวิญญานเศษเสี้ยวหนึ่งไป หลังแลกความทรงจำกับสุราแล้ว เจ้าสามารถเลือกได้ว่าจะไปยังแดนปรภาพหรือจะใช้ชีวิตต่อที่แดนวิญญาน หากเลือกที่จะใช้ชีวิตที่ดินแดนแห่งนี้ เจ้าสามารถร้องขอสิ่งใดก็ได้จากข้าหนึ่งอย่าง จะเป็นเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือเงินทอง ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใด... ข้าก็สามารถให้เจ้าได้ทั้งสิ้น”

“...”

“ข้อเสนอเช่นนี้ก็มิเลวใช้หรือไม่ ความทรงจำที่ไม่ต้องการแลกเปลี่ยนกับความปรารถนาอย่างหนึ่ง...” เมื่อเอ่ยจบสตรีในชุดสีชมพูก็รินน้ำชาลงในถ้วยของฟางหู่ ก่อนจะรินให้ตนเอง มือขาวละเอียดยกถ้วยชาที่แทบเป็นสีเดียวกับมือที่นั่นขึ้นจิบอย่างใจเย็น ไม่คิดจะเร่งรัดหญิงสาวที่คิดหนักอยู่เบื้องหน้าตน

ชั่วจิตใจนำตาสีฟ้าก็ค่อยๆ รินไหลลงมาจากดวงตาชุ่มฉ่ำ ฟางหู่ยกหน้าขึ้นสบตากับสตรีที่นั่งตรงข้ามนางอย่างช้าๆ น้ำตายังคงไหลริน ก่อนจะเอื้อมแอ่นด้วยเสียงเศร้า

“หากลิ้มเลียนได้ หากหยุดความทรมานนี้ได้... ข้ายินยอมแลกเจ้าค่ะ”

หงเหมยฮวเห็นดั่งนั้นก็นิ่งเงียบชั่วอึดใจ ในเววตาสะทอนความรู้สึก
บางอย่างที่ยากจะอ่านออก ก่อนเอยด้วยเสียงที่อ่อนลงราวเห็นใจ

“เช่นนั้นก็เล่ามาเถิด เรื่องราวที่แสนน่าเศร้าของเจ้า”

ฟางหฺรหนึ่งเงียบอย่างใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนริมฝีปากบางทิ้งดงาม
ไม่แพ้ผู้ใดจะเอื้อนเอ่ย

“เรื่องทั้งหมดคงเริ่มตั้งแต่วันนั้น... วันที่ข้าถูกบิดาแท้ๆ พาไปขายยัง
หอหมื่นบุปผา...”

“ไม่ ข้าไม่ไป... ท่านพ่อได้โปรดปล่อยข้า ปล่อยข้าเถิด ฮือ” เสียงเด็ก
หญิงวัยแปดขวบแผ่ร้องดังลั่นถนในนิยามวิกาล แม่นางมีอาจสู้แรงของผู้เป็น
บิดาได้ แต่นางก็พยายามขึ้นตัวไว้สุดฤทธิ์ไม่ให้ผู้เป็นบิดาจุตลากนางไปได้
โดยง่าย เด็กหญิงตัวเล็กผอมบางจนหนังหุ้มกระดูก บัดนี้น้ำมูกน้ำตาไหล
เประอะเปื้อนไปทั่วใบหน้า พยายามขอร้องอ้อนวอนผู้เป็นบิดาที่กำลังจุตลาก
นางอย่างไม่เบามือแม้แต่น้อย ครั้นเมื่อเริ่มรำคาญจึงตวาดใส่ผู้เป็นบุตรสาว
ด้วยน้ำเสียงเมามายไปหนึ่งคำรบ

“เพี้ย! เจ้าจะกระไรนักหนา ข้าแค่พาไปขาย มิได้จะฆ่าจะแกงกัน
เสียหน่อย แหกปากโวยวายอยู่ได้ มิชายวันนี้ พรุ่งนี้ก็ต้องขายอยู่ดี แม่เจ้านั้น
ไร้ประโยชน์ ซิงตายไปเสียก่อน ข้าถึงได้ไม่มีเงินซื้อสุรา ฮือ นាំโมโหเสียจริง
บุตรสาวเช่นเจ้าเลี้ยงไปก็เท่านั้น มานี้!” พุดจบก็จุตข้อมือบางให้เดินตามไป
อย่างแรง

“ไย้อ ท่านพ่อ ฮึก ท่านพ่อ ฮือๆ” เด็กหญิงปล่อยโฮออกมาทันที ชาย
ผู้เป็นบิดาเบื่องหน้านางคร้านที่จะสนใจเต็มที่จึงปล่อยให้เด็กหญิงร้องไห้อยู่
อย่างนั้น ริมลากนางก้าวเดินไปยังจุดหมายของตนทันที

ครั้นเมื่อถึงจุดหมายปลายทางผู้เป็นบิดาก็หยุดลง เด็กหญิงรูปร่างผอม
บางมอกรอบกายอย่างหวาดระแวงในทันที เบื่องหน้านางคือหอทรงแปดเหลี่ยม
สูงหลายชั้น กลั่นสุราและกลั่นเครื่องหอมสตรีที่กั้นจนฉุนแสบจมูกชวนอาเจียน

เบื่องหน้ามีสตรีในชุดบางเบาสีล้วนสดใสมากมายจนดูลายตา ทั้งยังมีชายเมาสุราทั้งหนุ่มและชราหลายคนเดินโอบหึงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มในชุดบางเบาเสียจนแทบจะไม่อาจปกปิดร่างกายได้ออกมา คนเหล่านั้นเดินชนนางจนเกือบเซล้มไปหลายครั้ง

“มานี่” เสียงของผู้เป็นบิดาดังขึ้นอีกครั้ง นางที่หยุดร้องไห้เพราะตกตะลึงกับสถานที่เบื่องหน้าได้แต่เดินตามไปอย่างว่าง่ายด้วยความหวาดระแวงผู้คนรอบกายยิ่ง เมื่อเข้ามาภายในหอ บิดาก็พาทางเดินลัดเลาะไปตามทางเดินสายเล็กจนไปหยุดอยู่หน้าห้องหนึ่ง เขาเลื่อนเปิดบานประตูออกก่อนผลักบุตรสาวเข้าไปจนนางล้มลงไปกองกับพื้น

“นี่หรือ ที่จะขายให้ข้า” เสียงแหลมของหญิงวัยกลางคนดังขึ้น เด็กหญิงตัวน้อยจึงเงยหน้าขึ้นอย่างหวั่นเกรง เบื่องหน้าของนางคือหญิงวัยกลางคนร่างท้วมแววตาเจ้าเล่ห์ มีไฟเม็ดใหญ่อยู่ที่มุมปากด้านซ้าย ในมือถือปล้องยาสูบที่ทำจากทองเหลือง กำลังจ้องมองนางราวกับกำลังตีราคานางอยู่

“อ้อ อย่างมากก็แค่สิบตำลึง...”

“โธ่ แม่เล่า สิบตำลึงมีถูกไปหรือหรือ นี่นางยังเด็กนะ มิเคยผ่านชายใดมาก่อน” บิดาของนางเอ่ยแย้ง

“เพ้ย! ข้าให้สิบตำลึงก็ดีเท่าไรแล้ว เด็กตัวเท่านี้กว่าจะขายได้ก็อีกตั้งหลายปี และมีรู้ว่าโตมาจะดูได้หรือไม่ ดูซิ หน้าตาก็มอมแมมทั้งยังพอมแก่ถึงเพียงนี้ ฮึ้ย มิเอาดีกว่า... แปดตำลึงจะขายหรือไม่ขาย”

“แม่เล่า!”

“จะขายหรือไม่ขาย ไม่ขายก็ออกไป!”

เมื่อได้ฟังดังนั้นบิดานางก็โมโหเหลือทน แต่เพราะไม่มีทางเลือกเนื่องจากหอนี้เป็นหอที่ใหญ่ที่สุดในเมืองนี้แล้ว ดีไม่ดีอาจจะถูกกดราคากว่านี้ก็เป็นได้ สุดท้ายแล้วชายขี้เมาจึงได้แต่พยักหน้ารับอย่างจำใจ แม้ไม่พอใจที่ถูกกดราคาจนแทบจะเรียกว่าชุดเลือดชุดเนื้อเท่าไรนัก

“อะๆๆ ขายก็ขาย ฮึ้ย...” บิดานางเอ่ยจบแม่เล่าก็ให้สาวใช้หยิบเงินใน

ถูส่งให้ทันที เมื่อได้เงินแล้วก็เดินออกไปอย่างรวดเร็วโดยไม่แม้แต่จะหันมามองบุตรสาวของตนอีกเลยแม้ว่านางจะพยายามตะโกนเรียกเขาเท่าไรก็ตาม

“ท่านพ่อ! ท่านพ่อ! ฮึก ท่านพ่อ...”

“เสียบ!”

“...” เด็กหญิงเสียบตามคำสั่งอย่างตกใจกลัว ก่อนพยายามกลืนก้อนสละอินลงไป

“พ่อเจ้าชายเจ้าแล้ว บัดนี้เจ้าเป็นคนของหอหมื่นบุปผา หากคิดหนีหรือก่อเรื่องข้าจะไม่เลียงไว้ จำเอาไว้ให้ดี”

“...”

“ไป พานางออกไป วันนี้ข้ายังมีแขกให้ต้องออกไปปรับหน้าอีกมาก”

ชีวิตในหอหมื่นบุปผานั้นช่างลำบากยากเข็ญ แม้จะมีอาหารครบทุกมื้อ และเสื้อผ้าดี ๆ ให้สวมใส่ ทว่ากลับต้องแลกมาด้วยการทำงานหนักจนเกินกว่าที่เด็กคนหนึ่งจะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นซักล้าง ก่อพื้น หรือต้มน้ำให้บรรดาคนิกาทิ้งหลายได้อาบ นางล้วนต้องทำทั้งสิ้นแม้จะมีวัยเพียงแคแปดขวบก็ตาม นอกจากนั้นนางยังต้องคอยรับใช้คนิกาทิ้งหลาย หากทำให้พวกนางไม่พอใจ แม้เพียงนิดก็อาจถูกลงโทษอย่างหนัก บ้างกลั่นแกล้ง บ้างคอยหาเรื่องนาง แม้ใบหน้าจะงดงามแต่ภายในกลับเลวร้ายยิ่ง มิเพียงแต่คนิกาท่านั้น เด็กรับใช้ด้วยกันก็ยิ่งกลั่นแกล้งนางหนักเข้าไปอีก

“ฮ่าๆ พวกเจ้าดูสิ เห็นนี่เหมาะสมมากกว่าตั้งเยอะ” เสียงเด็กหญิงคนหนึ่งหัวเราะสะใจเมื่อสาदन้าซักล้างใส่นางได้สำเร็จ เนื้อตัวผอมแห้งสันเท้าด้วยความหนาวเย็นเนื่องจากเวลานี้เป็นฤดูหนาวที่หิมะเริ่มโปรยปราย ตามเนื้อตัวสกปรกไม่นาดูเพราะน้ำซักล้างที่เด็กรับใช้คนนั้นตั้งใจสาदन้าใส่นาง เมื่อเห็นดังนั้นลูกสมุนทั้งสองที่เป็นเด็กรับใช้ด้วยกันก็หัวเราะร่วนขึ้นทันที ก่อนเดินจากไปด้วยความสมเพชปนสะใจที่กลั่นแกล้งนางได้สำเร็จ ทั้งให้นางเย็นหนาว ลั่นอยู่อย่างนั้นเพียงลำพัง

ครั้นเมื่อถึงเวลาเข้านอน นางที่ทำงานเสร็จสิ้นเป็นคนสุดท้ายก็พบว่าบนที่นอนของนางเต็มไปด้วยน้ำสกปรกเฉอะแฉะเต็มทีนอน มิต้องคาดเดาก็รู้ว่าเป็นฝีมือของผู้ใด นางทรุดตัวลงนั่งกอดเข่าที่มุมห้อง ปลอ่ยให้น้ำตาไหลรินชะล้างความเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ

“ข้าคิดถึงท่านแม่ ข้าคิดถึงท่านเหลือเกิน...”

ท่ามกลางความมืดมิดและความเจ็บปวดของคำคืนกลางฤดูหนาว กลับมีเด็กหญิงตัวน้อยวัยแปดขวบนอนขดตัวอยู่บนพื้นอันหนาวเหน็บที่มุมห้อง ร้องไห้ออกมาด้วยความท้อใจกับชะตาชีวิตของตน

หลายปีผ่านไป เด็กหญิงตัวน้อยเริ่มโตเป็นเด็กสาววัยแรกแย้ม หน้าตาที่เคยดูมอมแมมแต่เก่าก่อนกลับมีเค้าของสาวงามจนคนรอบข้างแปลกใจยิ่ง แม้แต่เจ้าตัวเองก็ตาม และด้วยกลัวว่าตนจะต้องถูกบังคับขายเรือนร่างเฉกเช่นเด็กสาวคนอื่นๆ นางจึงพยายามปกปิดใบหน้าที่แท้จริงของตนเอาไว้ด้วยการเอาซี้เถาจากเตาหุงอาหารมาป้ายทั่วใบหน้า

ทุกๆ วันยังคงเหมือนเดิม แม้ไม่ถูกกลั่นแกล้งเหมือนเมื่อครั้งเป็นเด็ก แต่ก็ต้องทำงานหนักเพื่อแลกกับอาหารและเสื้อผ้า ในตอนนั้นนางอ่อนวอนต่อฟ้าดิน แม้ต้องทำงานหนักเช่นนี้ไปชั่วชีวิตก็ไม่เป็นไร ขอเพียงให้นางรอดพ้นจากสายตาของแม่เล้าก็พอ แต่แล้วสวรรค์กลับไม่เห็นใจนาง...

“ทำไมน้ำเย็นถึงเพียงนี้ ไปเปลี่ยนมาใหม่!” เสียงทวาดแหลมสูงของสตรีดังขึ้น ก่อนสตรีผู้นั้นจะตะอ่าล้งเท้าจนน้ำในอ่างสาดใส่เต็มใบหน้า นางที่กำลังก้มตัวล้างเท้าของสตรีผู้นั้นอยู่ ชะล้งเอาซี้เถาที่นางทาไว้หลุดออกไปเกือบหมด

“ขอภัยเจ้าค่ะ ขอภัยเจ้าค่ะ” เด็กสาวรีบร้อนขอภัยสตรีผู้นั้นที่กำลังอารมณ์เสียเป็นอย่างยิ่ง เป็นเวลาเดียวกันกับที่แม่เล้าหน้าเลือดเดินตรงมาทางพวกนางพอดี

“อะอะอะไรกัน...” แม่เล้าวัยกลางคนบ่นขึ้นก่อนปรายตามองเด็กสาว

ที่คูกเข้าค่านบแทบเท้าตน ครั้นเมื่อเห็นใบหน้าขาวนวลที่มีผงชี้เก้าเกาะอยู่ก็
แย้มยิ้ม ดวงตาของนางฉายแววเจ้าเล่ห์ยากจะปิดบัง พลังคิดในใจว่าที่ลงทุ
นไปไม่เสียเปล่าเลยจริงๆ

“เจ้า... มาพบข้าที่ห้อง”

“จะ...เจ้าคะ” เด็กสาวตอบด้วยความหวั่นเกรง

เมื่อเข้ามาในห้องของแม่เล่าซึ่งเป็นห้องที่บิดานำตนมาขายเมื่อหลาย
ปีก่อนก็ให้หวาดกลัวยิ่ง นางนั่งคุกเข่าก้มหน้าจนใบหน้าแทบจะติดพื้นห้อง
เนื้อตัวสั่นเทา ทว่ามีอาจขัดคำสั่งของผู้เป็นนายใหญ่แห่งหอหมื่นบุผาได้
แม่เล่าแห่งหอหมื่นบุผาสบายสบายใจก่อนจ้องมองนางนิ่ง ทั้งห้อง
ตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงเสียงสับยาจากแม่เล่าเท่านั้น ครั้นเมื่อสับยาสับ
เข้าปอดเป็นคราที่สาม นางจึงหันไปเอ่ยเรียกสาวใช้คนสนิทของตน

“หาห้องใหม่ให้นางเสีย เก็บข้าวของออกจากเรือนเด็กรับใช้ให้หมด อ้อ
แล้วก็ไปตามครูสอนร่ายรำมาให้ข้าด้วย” เมื่อเอ่ยสั่งเสร็จสิ้น สาวใช้คนนั้นก็
เดินออกไปทำตามคำสั่งทันที นายหญิงแห่งหอหมื่นบุผาหันกลับมาและสบตา
กับเด็กสาวพอดี เด็กสาวที่ตกใจกับคำสั่งของแม่เล่าได้แต่มองนางนิ่ง ในแว
ตาแฝงแววหวั่นวิตกอย่างปิดไม่มิด ในใจหวังเพียงให้สิ่งที่ตนคิดไม่เป็นจริง

“ต่อแต่นี้ไปเจ้ามีนามว่าฟางหุ มิต้องทำงานรับใช้อีกต่อไป รอจนอายุ
ครบสิบห้าหาหนวข้าจะให้เจ้าได้รับแขก เจ้าจะได้สุขสบายไปทั้งชีวิต”

แม่เล่าเอ่ยอย่างมีเมตตา ริมฝีปากอวบแย้มรอยยิ้ม แต่แววดานั้น
กลับเป็นแววตาที่ใช้ตราคาสินค้ำเหมือนในคำคืนที่นางถูกขายไม่ผิดเพี้ยน

สวรรค... ช่างไม่เข้าข้างนางเลย

ฟางหุในวัยสิบห้าหาหนวยินอยู่หน้าคั่นฉ่องทองเหลืองอย่างนึ่งงัน
ใบหน้างามที่ถูกแต่งแต้มอย่างดีฉายแววเศร้าสร้อยต่อชะตาชีวิตของตน ชุด
ร่ายรำสีแดงสดพลัวไปตามสายลมอ่อนที่พัดโชยมาจากหน้าต่าง สูดทำยวันนี้

ก็ต้องมาถึง...

เสียงเปิดประตูดังขึ้นมาในโสตประสาท นางหันไปมอง พบว่าเป็นแม่เล่าในชุดลีลันสดไสเดินนวนาตเข้ามา ก่อนเอ่ยอย่างยินดี

“เจ้างามนัก คำคินนี้ต้องได้กำไรงามเป็นแน่”

“นายหญิง ถึงเวลาแล้วเจ้าคะ” เสียงสาวใช้ข้างนอกห้องดังขึ้น แม่เล่าวัยกลางคนเมื่อได้ยินดังนั้นก็รีบจับจูงว่าที่หญิงงามคนใหม่ของหอหมื่นบุปผา ลงมายังโถงรับแขกด้านล่าง เมื่อนางก้าวลงจากบันไดเสียงของผู้คนก็ดังเซ็งแซ่ขึ้น บ้างชื่นชมใบหน้านาง บ้างชื่นชมความออรชรของเรือนกายนาง บ้างคิดฝันว่าหากได้นางมาอยู่ใต้ร่างตนจะสุขสมเพียงใด เมื่อเห็นสายตาของบุรุษกัลลัดมัน ทั้งแก่และหนุ่มแล้วก็ให้สะอิดสะเอียนยิ่ง ทว่านางกลับทำได้เพียงฝืนยิ้มอยู่ข้างกายแม่เล่าเท่านั้น

“แขกทุกท่าน ใจเย็นๆ กันก่อนนะเจ้าคะ ในวันนี้หอหมื่นบุปผามีหญิงงามคนใหม่เป็นเรื่องน่ายินดี ทุกท่านไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็สามารถร่วมประมูล คำคินแรกของนางได้ โปรดอดใจรอกันสักครู่ละเจ้าคะ” เมื่อแม่เล่าได้เห็นสายตาพรวระยับของเหล่าลูกค้าเงินหนักทั้งหลายก็ให้ยิ้มแยมขึ้นไปอีก คิดในใจว่าคำคินนี้คงได้กำไรมหาศาลเป็นแน่ ก่อนเมื่ออวบนางจะเอื้อมแตะคอของหญิงงามข้างกายแล้วมาเป็นเชิงให้แนะนำตัวและเตรียมแสดงความสามารถ ฟางหู่ที่รับรู้ถึงการเคลื่อนไหวนั้นก็ก้าวเท้าออกมาเล็กน้อย ก่อนเอื้อนเอ่ยเสียงหวานใสพาให้ใจบุรุษในที่นั้นสั่นไหว

“ข้าน้อยมีนามว่าฟางหู่ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยเจ้าคะ”

ลั่นเสียงนาง เสียงบรรเลงดนตรีก็ดังขึ้น นางขยับกายร่ายรำตามเสียงเพลงพิด ชุดบางเบาพลิ้วไหวสีแดงสดยิ่งขับเน้นเรือนกายงดงาม พาให้หัวใจบุรุษเบื้องล่างสั่นไหวยิ่งกว่าเดิม มุ่งหมายจะครอบครองนางในคำคินนี้ให้ได้ ใบหน้านางนั้นแยมยิ้ม ทว่าผู้ใดจะรับรู้ว่ายภายในใจนางนั้นต้องหลังน้ำตาแทบเป็นสายเลือดเพียงใด นางนั้นแท้จริงชื่นชอบการร่ายรำ แต่บัดนี้กลับรังเกียจมันยิ่งนักที่ต้องร่ายรำเพียงเพื่อให้บุรุษตราดนางราวกับของชิ้นหนึ่ง

ลึนเสียงบรรเลงเพลง ร่วงบางก็หยุดร่ายร่ำอย่างงดงาม ก่อนย่อกายคำนับแขกทั้งหลาย หลังจากนั้นนางก็ไม่รับรู้สิ่งได้อีก ไม่ว่าจะเป็นเสียงตะโกนเกี้ยวนาง หรือเสียงประมุขราคาราค่าคื่นแรกของนางที่สูงลิ่ว ล้วนไม่อยู่ในโสตประสาทของนางทั้งสิ้น

จวบจนกระทั่งเสียงประมุขลึนสุดลง นางจึงถูกส่งตัวเข้าห้องหอ ผู้ที่ชนะประมูลค่าคื่นแรกของนางคือคหบดีชราผู้หนึ่งที่ประมูลตัวนางด้วยราคาห้าร้อยตำลึง เป็นเงินที่มากเสียจนแม่เล่าผู้นั้นหน้าขึ้นตาบาน ชื่อนางมาเพียงแปดตำลึงแต่กลับได้กำไรถึงหลายร้อยตำลึง หากบิดานางรู้เข้าจะทำหน้าเช่นไรกันนะ ความโง่เขลาของบิดานาง ช่างน่าขันเสียเหลือเกิน

ในค่าคื่นนั้น นางจำสิ่งใดไม่ได้มากนัก แม้แต่หน้าตาของชายผู้นั้นนางก็มีอาจจำได้ นางจำได้เพียงแสงเทียนที่ดับวูบลงดังความหวังของนางที่ดับวูบไป รวมถึงความเจ็บปวดแสนสาหัสทั้งกายและใจเท่านั้น

หลายวันผ่านไปนางก็กลายเป็นหญิงคนเฒ่าเต็มตัว ทักษะการร่ายรำ

อันงดงามของนางถูกเล่าลือไปทั่วเมืองและเมืองข้างเคียงจนชื่อเสียงโด่งดัง แต่คนเฒ่าก็เป็นเพียงคนเฒ่าอยู่วันยังค่ำ ชั่วชีวิตมีอาจมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้ ยามเย็นรีบแต่งกายประพินโฉมให้งดงามยิ่ง ยามค่ำต้อนรับแขก ร่ายรำและร่ำสุรา ส่วนยามตึกสงัดจำต้องร่วมเรียงสวาทกับบุรุษ... มากมายเสียจนนางจำหน้าตาไม่ได้ กิจวัตรเช่นนี้วนเวียนไม่รู้จบราวกับติดอยู่ในนรกบนดิน จนจิตใจของนางด้านชา... ด้านชาเสียจนมีอาจมองเห็นสีลันที่สวยงามของโลกนี้ได้อีก

แต่แล้วไม่รู้ว่าสวรรค์เมตตาหรือต้องการกลั่นแกล้งนาง ถึงส่งชายคนนั้นเข้ามาในชีวิต วันนั้นนางกำลังไปเดินเล่นที่ตลาดในเวลากลางวัน นางเดินดูเครื่องประดับอย่างเพลิดเพลินจนไม่ทันระวังจึงถูกเด็กขอทานคนหนึ่งขโมยถุงเงินไป ในเวลานั้นนางตื่นตกใจยิ่ง มิรู้ว่่าต้องทำเช่นไร แต่แล้วก็มีชายหนุ่มสวมชุดเก่าๆ สีมอซอวิ่งไปจับเจ้าเด็กคนนั้นแล้วนำถุงเงินมาคืนให้นาง

“แม่นาง ขอภัยแทนเจ้าเด็กนี้ด้วย โปรดอย่าพาเขาไปให้ทางการเลย

เขาเพียงหิวจึงทำเรื่องที่ผิดเช่นนี้”

ฟางหุรมองพินิจชายหนุ่มหน้าตาธรรมดาตรงหน้าหนึ่ง เขาเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาเท่านั้น แต่กลับมีวาจาคมคายยิ่ง ก่อนเลื่อนสายตาไปจับจ้องเด็กน้อยเนื้อตัวมอมแมมข้างกายเขา นางแย้มยิ้มก่อนยื่นก้อนเงินให้เจ้าเด็กตัวน้อย

“รับไป พี่สาวให้เจ้าไปซื้อของกิน” เด็กน้อยคนนั้นยิ้มด้วยความยินดียิ่ง ก่อนรีบรับก้อนเงินไปราวกับกลัวว่านางจะเปลี่ยนใจแล้ววิ่งหายไปในพื้นที่ฟางหุเห็นดังนั้นก็ยิ้มอย่างเอ็นดู ก่อนจะหันมายอบกายขอบคุณชายตรงหน้า

“ขอบคุณท่านที่ช่วยเหลือ ข้าพเจ้านามว่าฟางหุ มิทราบที่ท่านผู้มีพระคุณมีนามว่าอะไร”

“แม่นางฟางหุมีต้องเกรงใจ มิต้องเกรงใจ ข้าพเจ้านามว่าอาซุน เพียงผ่านมาเท่านั้น คงต้องขอตัวก่อน”

เขาพูดก่อนหันหลังเดินจากไป นางมองตามหลังเขาไปจนสุดสายตาก่อนพยายามจดจำชื่อของเขาเอาไว้ในใจ

อาซุน... อาซุน

“โอ้ย...”

เสียงร้องโอดโอยดังขึ้น ฟางหุที่นั่งสงมณอยู่จึงเงยหน้าต่างออกดูแสงอาทิตย์เจิดจ้าสาดส่องเข้ามาทำให้ต้องยกมือขึ้นบังแสงแยงตาน้อยอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อก้มมองจากหน้าต่างห้องลงไปก็พบกับชายคนหนึ่งกำลังถูกชายร่างใหญ่สามคนรุมเตะอยู่ที่ด้านหลังหอบหีนุบผาไถลกับห้องของนางหญิงสาวพยายามเพ่งมองจนเห็นว่าชายคนนี้ก็คือนางอาซุนในวันนั้น นางตั้งท่าจะร้องเรียกคนให้มาช่วย แต่ชายร่างใหญ่หนึ่งในนั้นสังเกตเห็นนางเสียก่อนพวกมันมองนางอย่างเอาเรื่องก่อนพากันเดินจากไป ฟางหุเห็นดังนั้นจึงเอ่ยเรียกชายหนุ่มด้านล่างทันที

“อาซุน ท่านเป็นอะไรหรือไม่”

“เม่งนางฟางหฺรือ” ซายหฺน่มเงยหน้าม่งก่อนจะเห็นร่างบางที่ดูคุ้นตา
ยิ่ง

“ท่านรอตงนั้นก่อนนะ เดียวข้าจะรีบเอาตาลไปให้”

เพียงชั่วอึดใจนางก็มาปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าเขา แล้วยื่นโถยาสีขาวนวล
ใบเล็กให้ อาซุนม่งโถยาในมือนางนึ่ง ก่อนเงยหน้าม่งใบหนึ่งดงามของ
นาง ชั่วเวลาที่สบตากันราวกับเวลาหยุดนิ่งไป แต่แล้วเสียงของแม่เล่าที่ร้อง
เรียกนางก็ดังขึ้น ฟางหฺรือจึงรีบยัดโถยาใส่มือของเขาและเอ่ยอย่างรีบเร่ง

“นี่ยาแก้ฟกช้ำ ข้าต้องขอตัวก่อน” ซายหฺน่มม่งตามหลังบอบบาง
ที่หมุนตัวจากไปจนสุดสายตา ก่อนแยมยืมบางอย่างยากที่จะตีความ

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่นางต้องรับแขก แม้จะเบื่อหน่ายสักเพียงใดก็ต้อง
ทำใจฝืนยืมให้ซายหฺน่มที่นั่นอยู่ข้างกายตน มือบอบบางยกจอกสุราขึ้นก่อน
กระดกสุรารสร้อนแรงลงคอ แต่มีว่าสุรารสร้อนแรงถึงเพียงใดก็มีอาจข่มไม่ให้
ใจนางพะวงถึงซายหฺน่มคนนั้นได้ นางดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่าเพื่อกลบฝังความ
รู้สึกแปลกประหลาดนี้ลงเสีย แต่มีว่าจะทำเช่นไรกลับมีอาจห้ามใจตนไม่ให้เห็น
ห้วงเขาได้เลย แต่แล้วนางก็ต้องหยุดคิด เมื่อซายซี้เมาข้างกายเริ่มลวนลามนาง
พร้อมกระซิบบอกความต้องการของตน ฟางหฺรือผลึกอกซายคนนั้นออกเบาๆ
นางแยมยืมเงินอายก่อนกระซิบเสียงหวาน

“นายท่านเจ้าข้า ฟางหฺรือยกขึ้นข้างบนแล้ว”

“ได้ๆ ไปกัน ฟางเอ๋อร์ของข้า” ซายหฺน่มพูดพร้อมหัวเราะร่วนเสียง
ดังลั่นร้าน ก่อนกระซิบหญิงสาวในอ้อมแขนให้แน่นขึ้น แต่แล้วหางตาของนาง
ก็เหลือบไปเห็นซายหฺน่มผู้อยู่ในห้วงคำนึงกำลังยืนอยู่ข้างบันได ในมือของเขา
ถือโถยาสีขาวนวลใบเล็กที่นางเคยให้ไว้ สายตาของซายหฺน่มจับจ้องมายังนาง
และซายซี้เมาข้างกายนางอย่างนิ่งงัน

เมื่อเห็นสายตาของเขา ใจนางก็กระตุกวบ ริมฝีปากหุบยืมโดยพลัน
นางปั่นหน้าไม่ถูกไปชั่วคราว ก่อนก้มหน้าเดินขึ้นบันไดไปอย่างเงียบงัน แม้ใจ

จะอยากผลักชายข้างกายออกแล้วไปอธิบายกับอาซุนเพียงใดก็มีอาจทำได้
นางทำได้เพียงเก็บความเจ็บปวดใจไว้ให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนจะแค้นยี้ม
ออกมาด้วยความสมเพชตัวเองที่เป็นเพียงคณิกายิ่งนัก

“ท่านมาทำอะไรที่นี่...” นางเอ๋ยถามเขาที่ยืนอยู่ด้านหลังหอหมื่นบุปผา
เพื่อรอนางทั้งคืนด้วยน้ำเสียงกังวलयิ่ง

“ข้าเอ๋ยโถมมาคืนแม่นาง” เขาเอ๋ยตอบ นางรับโยยสีขาวนั้นมาจากเขา
ก่อนกอบกุ่มมันเอาไว้ในอุ้งมือ ความเจ็บปวดปกคลุมบริเวณนั้นจนน่าอึดอัด เพียง
ไม่นานนางพริ้วทวนความเจ็บนี้ไม่ไหวจึงเอ่ยขอตัวกับเขา

“หากไม่มีอะไรแล้ว ข้าขอตัว...”

ทว่ายังไม่ทันที่นางจะเดินจากไป ข้อมือบางก็ถูกมือหนาของชายหนุ่ม
รั้งไว้เสียก่อน นางพริ้วมองอาซุนที่มกรักขามารยาทกับตนอย่างงุนงงยิ่ง ชายหนุ่ม
เห็นดังนั้นก็ละล้าละลักเอ่ยความในใจของตนออกมาโดยเร็ว ด้วยกลัวว่า
หญิงสาวตรงหน้าจะเข้าใจเขาผิดไปมากกว่านี้

“แม่นางจะเป็นคณิกาหรือเป็นคุณหนูในห้องหอเจกเช่นสตรีทั่วไป ข้า...
มิสนแม่แต่น้อย”

“...”

“ไม่ว่าแม่นางจะเป็นอะไร ข้าก็ไม่สนทั้งสิ้น เพราะข้าคิดว่า... ข้าตกหลุม
รักแม่นางเสียแล้ว” ลิ้นสุดคำของอาซุน นางพริ้วก็มีอาจควบคุมใจของตนเอง
ได้อีก ราวกับใจดวงนี้ของนางได้มอบให้แก่ชายผู้เป็นฤดูใบไม้ผลิในชีวิต
อันแสนเห็บหนาวของนางไปแล้ว...

สอง

ความทรงจำของคณิกาก็แสนทุกข์ตรม (ตอนปลาย)

หลังจากวันนั้นนางกับอาซุนก็พบกันบ่อยขึ้น แม้จะได้เจอกันเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่กลับเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในชีวิตสำหรับนาง เขาช่างอบอุ่น เป็นดังแสงอาทิตย์ในชีวิตของนาง คำหวานที่เขาเฝ้ายอรักนางช่างหวานล้ำเสียยิ่งกว่าน้ำผึ้ง ตัดตราตรึงใจเสียจนนางรู้สึกมัวเมาในรัก ตอนนั้นนางคงเป็นสตรีที่ตามีดบอดเพราะความรัก มิทันได้สังเกต ไม่ลิ ไม่เคยได้ใส่ใจ ในแววตาที่อ่านไม่ออกที่ซ่อนอยู่ในสายตาหวานล้ำที่เขาได้ส่งมา...

ในยามนั้น เขาช่างเป็นคนดีนัก ดีเสียจนนางรู้สึกรังเกียจตนเองยิ่งที่มิได้บริสุทธิ์เจกเช่นหญิงสาวแรก-run คนอื่นๆ อีกต่อไปแล้ว แต่แล้วความทุกข์ตรมทั้งหลายของนางก็ราวกับได้รับการปลอบประโลม เมื่ออยู่มาวันหนึ่ง... เขาได้เอ่ยสิ่งที่แม่แต่นางก็มีเคยคาดคิดมาก่อน

“หนีกันเถิด ฟางหู่”

“...” นางนิ่งงัน ดวงตาดวงมอมงหน้าเขาอย่างตกใจไปชั่วขณะ ชายหนุ่มเห็นดังนั้นจึงไม่รอช้า รีบพูดสิ่งที่อยู่ในความคิดตนทันที

“เราหนีกันเถิด หนีไปให้ไกล ไปยังที่ที่ไม่มีใครรู้จัก ไปใช้ชีวิตเจกเช่นคู่รักทั่วไป”

“...”

“หลังหนีออกไปได้... เรามากราบไหว้ฟ้าดินกัน แคเรา... มีเพียงเราสองคนเท่านั้น”

“...”

“แค่เพียงได้อยู่กับเจ้า ข้าก็ไม่ขอสิ่งใดอีก”

“อาซุน...” ฟางหรมองสบสายตาทหวนล้าของเขาอย่างอ่อนใจ ก่อนเอื้อนเอ่ยอย่างลึกลับ “แต่ถ้าถูกจับได้...”

“เจ้าวางใจเถิด ข้าจะปกป้องตัวเอง เราต้องหนีไปได้อย่างแน่นอน” ฝ่ามือหนาประคองใบหน้านางเอาไว้ ดวงตาสองคู่สบประสานกัน แม้ฟางหรมจะลึกลับใจ แต่เมื่อเห็นสายตาทน่วแน่ของอาซุน ความลึกลับในตอนแรกก็มลายหายไปจนสิ้น นางพยักหน้าตอบรับเขา อาซุนเห็นดังนั้นก็ดึงนางเข้ามาไว้ในอ้อมกอด ฟางหรมเองก็กอดเขาเอาไว้ ซึมซับความอบอุ่นจากกายเขา เสียงของชายหนุ่มกระซิบข้างหู จวบจนวันนี้นางก็ยังคงจดจำได้อย่างชัดเจน

“เช่นนั้นคืนพรุ่งนี้หลังหอยมื่นบุปผาปิด เจ้ามาเจอข้าที่เดิม ข้ารักเจ้าฟางหรม”

“ข้าเองก็รักท่าน อาซุน”

กลางดึกเงียบสงัดสองชายหญิงจับจูงมือกันเดินลัดเลาะผ่านซอกซอยอย่างระมัดระวังยิ่ง มือของทั้งสองเกาะเกี่ยวกันไว้แน่นราวกับมีอจมีผู้ใดมาแยกพวกเขาออกจากกันได้ ทั้งคู่เร่งฝีเท้าจนใกล้จะไปถึงประตูเมือง เมื่อได้เห็นประตูเมืองฟางหรมก็ดีใจนัก คิดว่าอีกเพียงไม่นานนางก็จะได้พบกับอิสระที่รอคอยมาทั้งชีวิต ทว่าแทนที่อาซุนจะรีบออกจากประตูเมืองไป เขากลับพานางวิ่งผ่านประตูเมืองไปยังชานเมืองแทน

“อาซุน เจ้าจะพาข้าไปไหน”

“เรายังไปจากที่นี่ตอนนี้ไม่ได้” เขาตอบโดยไม่หันกลับมามองนางด้วยความไวใจฟางหรมจึงยินยอมตามเขาไปโดยไม่คิดค้านอีก

อาซุนพานางมายังสุดขอบชานเมือง จนในที่สุดก็หยุดลงที่หน้าวัดร้าง
แห่งหนึ่ง

“คืนนี้เราจะพักกันที่นี่...” เขาเอ่ยเสียงสั่น มือที่จับมือนางอยู่ก็บีบแน่น
จนนางรู้สึกเจ็บ

“อาซุน...” ยังไม่ทันที่นางจะได้เอ่ยสิ่งใด ประตูตรงหน้าก็เลื่อนเปิดออก
เผยให้เห็นชายร่างใหญ่หลายคนอยู่ในนั้น ในกลุ่มชายพวกนั้นมีอยู่สามคน
ที่นางคุ้นหน้า เป็นกลุ่มอันธพาลที่รุมทำร้ายอาซุนเมื่อคราวก่อน แสงไฟจาก
กองเพลิงสาตกระทบใบหน้าพวกเขาดูน่ากลัวยิ่ง ฟางหูได้แต่ยืนตงตะลึง
และงุนงง ครั้นเมื่อรู้สึกตัวอีกที อาซุนก็สะบัดมือนางออก แล้วผลักนางจน
ล้มลงกลางวงของชายเหล่านั้น

“อาซุน...” ฟางหูเรียกชื่อชายคนรักอย่างงุนงงและสับสนยิ่ง แต่เขา
ไม่สนใจนางแม้แต่น้อย แวตาทาที่เคยอบอุ่นมองนางอย่างเย็นชา ก่อนเอ่ยด้วย
เสียงสั่นเครือกับเหล้าอันธพาล

“ชะ...ข้าพานางมาแล้ว หนี้ของข้าก็ถือว่าหมดสิ้นแล้วสินะ” ใบหน้า
ของเขายามนั้นช่างขลาดเขลาสิ้นดี นางที่กำลังตงตะลึงได้แต่หนึ่งคางอยู่
อย่างนั้น จวบจนมีมือหยาบหนามาเขยคางของนางขึ้น นางถึงรู้สึกตัวก่อนจะ
สะบัดหน้าหนีอย่างแรง

“โอ้โฮ งามดีนี่หว่า” คนที่ดูท่าทางจะเป็นหัวหน้าเอ่ยขึ้น

“ปะ...ปล่อยข้า”

“พยศเสียด้วย คืนนี้คงได้สนุกกันยันเช้าละ” พุดจบชายเหล่านั้นก็
หัวเราะอย่างสะใจยิ่ง

ฟางหูที่หวาดกลัวหันมองไปทางอาซุน ได้แต่หวังว่าเรื่องที่เกิดขึ้นจะเป็น
เพียงฝันร้าย และอาซุนจะกลับมาเป็นอาซุนคนเดิมของนาง แต่แล้วความหวัง
ของนางก็ต้องสลายไปเมื่อสบกับดวงตาซีขลาดของเขาก่อนจะมองมาเป็นครั้งแรก
สุดท้าย ก่อนจะวิ่งหนีไปโดยไม่หันกลับมามองนางอีก น้ำตาเอ่อคลอรอบดวงตา
งาม นางทรุดตัวลงอย่างหมดแรง ปากพิมพ์เรียกชื่อเขา

“อาซุน... อาซุน”

“ไปเสียได้ก็ดี เจ้าชี้ตลาดนั้น”

“อาซุน อาซุน...” นางเริ่มกรีดร้อง น้ำตาไหลรินอย่างมิอาจห้ามได้

“หึๆ คนงาม เจ้าจะถูกขายแล้ว เจ้านั้นมันเป็นลูกหนี้ข้า มันเอ่ยปาก
เสนอเองว่าจะนำเจ้ามาให้เพื่อแลกกับหนี้ของมัน”

“...”

“คนงามเลิกสนใจมัน แล้วมาสนุกกับพวกพี่ชายจะดีกว่า” พูดจบก็หัวเราะร่วน เสียงของพวกมันที่นางได้ยินในยามค่ำคืนนั้นช่างคล้ายเสียงสัตว์นรก เสียงนางรู้สึกหวาดกลัวปนขยะแขยงยิ่ง ฟังห루ถอยหลังกรุดจนชนกับผนัง นางยกมือขึ้นปิดหู น้ำตานองหน้า นางเจ็บปวดไปทั้งใจ ความหวังที่เคยมีแหลกสลายไม่มีชิ้นดีจากน้ำมือของคนรักของตน

“ไม่ ไม่จริง คะ...คนของหอหมื่นบุปผาไม่ปล่อยพวกเจ้าไว้แน่ ไม่ปล่อยไว้แน่!” นางกรีดร้องอย่างเสียขวัญ

“หึๆ เจ้าคิดว่าพวกเขาจะสนใจคณิกาที่หนีตามบุรุษมาหรือ”

ฟางหรูหนึ่งคาง น้ำตาไหลรินแทบเป็นสายเลือด ได้แต่กดตาความโง่มของตนเอง ชั่วจิตใจชายร่างใหญ่ก็ก้าวเข้ามาประชิดนาง

“หากจะโทษ ก็โทษที่เจ้าเป็นคณิกาเถิด” พูดจบก็ฉีกกระซางเสื้อผ้าของนางออกอย่างป่าเถื่อน ฟางหรูตกใจ กรีดร้องออกมาสุดเสียง มือไม้ป้องปัดเป็นพัลวัน แต่ก็ถูกชายอีกสามคนที่ล้อมวงอยู่จับกดกับพื้นจนเจ็บไปทั้งตัว

“ไม่ ไม่... ปล่อยข้า ฮึก ปล่อยข้า!” นางกรีดร้องแข่งกับเสียงหัวเราะของชายกักขฬะเหล่านั้น คำคั้นนั้นนางถูกพวกสัตว์นรคนั้นรุมย่ำยีแทบไม่เหลือดี แม้นางขอร้องอ้อนวอนน้ำตารินไหลจนแทบเป็นสายเลือดพวกมันก็ไม่เห็นใจนางแม้เพียงนิด จวบจนนางสิ้นลมหายใจ

ร่างของนางถูกทิ้งไว้ราวกับสุนัขข้างถนนตัวหนึ่งเท่านั้น

นางตาย... ไปพร้อมกับความเจ็บปวด... ไปพร้อมกับความดั่งแค้นที่

ถูกระทำในคำคั้นนั้น

“เป็นข้าที่โง่งม...” ฟางหฺรเอ๋ย ดวงตางดงามของนางเหม่อลอยราวกับ ขณะนั้นนางย้อนไปยังเหตุการณ์ในวันนั้น ในวันที่รู้ตัวว่าตนเป็นเพียงวิญญาณ อาฆาตแค้น นางก็ไล่ล่าผู้คนที่ทำร้ายนางจนสิ้น จนมาถึง... อาซุน เมื่อคิดถึง ตรงนี้หน้าตาของนางก็ไหลรินลงมาหยดหนึ่ง ก่อนตกลงกระทบกลีบดอก พลัปลึงแดงที่ไสรวกับแก้วที่มีสีแดงจางๆ อยู่ภายใน ดอกพลัปลึงแดง ดอกนั้นดูไปก็คล้ายกับเป็นของที่ไม่ได้มีอยู่จริงในโลกนี้ มันกำลังล่องลอย พร้อมเปล่งแสงนวลอยู่กลางอกนาง

“นี่คือ?” นางเงยหน้าขึ้นถามนายหญิงของร้านสุรา

“ความทรงจำของเจ้า” หงเหมยฮวาเอ่ยตอบ

ฟางหฺรเมื่อได้ยินดั่งนั้นก็ก้มลงมองดอกพลัปลึงแดงดอกนั้น ก่อน น้ำตาจะไหลรินหยดแล้วหยดเล่า นางมีอาจห้ามน้ำตาของตนเองได้อีกแล้ว ฟางหฺรเงยหน้าสบตากับหงเหมยฮวา ก่อนแย้มยิ้มออกมาทั้งน้ำตาพร้อมเอ่ย

“ท่านพุดถูก ถึงข้าจะฆ่าอาซุนให้ตายตามข้า ข้าก็ไม่มีทางได้เป็นสุข...”

“...” หงเหมยฮวานั่งฟังอย่างเงียบงัน

“เพราะข้ารักเขา เป็นเขาที่สร้างทั้งความทรงจำที่ทุกข์ที่สุดและมีความสุข ที่สุดให้แกข้า...” สิ้นสุดคำพูด ฟางหฺรก็ร่ำไห้จนแทบจะขาดใจ หงเหมยฮวา เห็นดั่งนั้นก็ทำเพียงแตะหลังมือของนางอย่างแผ่วเบา นางมองสตรีตรงหน้า อย่างสงสารยิ่ง แต่ในความสงสารกลับแฝงความหวนคำนิ่งถึงอดีตไว้

ครั้นเมื่อร้องไห้จนพอใจ ฟางหฺรก็ปาดน้ำตาอย่างลวกๆ หงเหมยฮวา เห็นดั่งนั้นจึงเอ่ยถามเสียงเรียบ

“เป็นเช่นนั้นแล้ว เจ้ายังอยากแลกความทรงจำกับสุราลึมนอนอยู่หรือไม่?”

“ข้ายัง... ยินยอมแลกเจ้าค่ะ ถึงแม้ว่าจะมีความทรงจำที่แสนสุขรวม อยู่ในั้น แต่ข้ามิอยากแบกรับความทรงจำที่แสนเจ็บปวดอีกแล้ว ข้าอยากมีชีวิตใหม่”

หงเหมยชวาฟังแล้วยิ้มบาง ก่อนเอ่ยอย่างมีเมตตา

“เช่นนั้นก็บอกความปรารถนาของเจ้ามาเถิด”

“ข้าอยากเริ่มต้นชีวิตใหม่ ข้าอยากมีเกียรติ ไม่ต้องถูกดูแคลนว่าเป็นเพียงคนกึ่งขั้นต่ำอีกเจ้าค่ะ”

“ความปรารถนานั้น ข้าได้ยินแล้ว”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” ฟางหฺรุษอบคุนทั้งน้ำตา ก่อนยิ้มออกมาอย่างสุขใจยิ่ง เป็นรอยยิ้มที่มีความสุขที่สุดครั้งแรกตั้งแต่หงเหมยชวาพบกับนาง

นายหญิงแห่งร้านสุราลิบเลือนรับดอกพลับพลึงแดงมาไว้ในมือ ก่อนสะบัดมือคราหนึ่ง จอกสุราเนื้อดีก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของฟางหฺรุษ กลิ่นสุราหอมหวานเชื้อเชิญผู้คนให้ลิ้มลอง มือเรียวบางเอื้อมหยิบจอกสุรานั้น ก่อนกระดกสุราลิบเลือนรสร้อนแรงกว่าหอมละมุนลงคอ ดวงตาคู้งามปิดลงในห้องหะที่น้ำตาหยดสุดท้ายไหลลงจากทางตา หงเหมยชวาเอื้อมมือไปแตะที่หน้าผากของนาง พลันก็ปรากฏแสงสีขาวสว่างาบอบบึงทุกสิ่งทุกอย่างในร้านจนสิ้น

“แม่นาง แม่นางขอรับ ถึงแล้วขอรับ”

ฟางหฺรุษค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้น ก่อนมองรอบกายอย่างงุนงง นางค่อยๆ ก้าวออกจากรถม้าที่นั่งอยู่ ก่อนพบว่าเบื้องหน้านางคือหอสูงใหญ่ที่ถูกตกแต่งอย่างประณีตงดงามท่ามกลางหิมะโปรยปราย ผู้คนที่เดินออกมาจากหอนั้นล้วนยิ้มแย้ม ใบหน้าเป็นสุขยิ่ง

“เจ้าคงเป็นคนที่มาใหม่” เสียงหวานใสของสตรีผู้หนึ่งเอ่ยทักขึ้น

ฟางหฺรุษหันไปทางที่มาของเสียง พบสตรีหน้าตาน่ารักผู้หนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้านาง สตรีผู้นั้นแต่งกายด้วยชุดผ้าบางพลิ้วสีชมพูอ่อน ด้านหลังมีผ้าโปร่งแสงคล้ายปีกแมลงปอคู่หนึ่งห้อยจากไหล่ทั้งสอง ผมสีน้ำตาลแซมถูกรวบขึ้นและประดับประดาด้วยอัญมณีสีหวาน ดวงตากลมโตสีน้ำตาลดูไร้เดียงสากำลังมองนางอย่างเป็นมิตร ริมฝีปากสีชมพูแย้มยิ้มให้นางอย่าง

อ๋อหนวยง

“เจ้าเป็นใคร ที่นี่คือที่ไหน” ฟางหุเอ๋ยถามอย่างงุนงง

“ข้ามีนามว่าเสี่ยวชิงถึง ส่วนที่นี่คือหอรัณรมย์แห่งแดนวิญญาน”

“หอรัณรมย์?”

“ใช่ หอรัณรมย์ของเราให้ความบันเทิงแก่ผู้คน อ๊ะ แต่ว่าไม่เหมือนกับพวกหอรัณรมย์ของมนุษย์หรอกนะ ที่นี่ขายเพียงศิลปะ ทั้งสตรีที่ทำงานที่นี่ยังได้รับการยกย่องอย่างสูงที่สุดอีกด้วย เพราะคนที่ทำงานที่นี่เป็นผู้มอบความสุข ปลดวางความทุกข์ของผู้คนก่อนเดินทางไปปรโลก ข้าได้ยินว่าเจ้าจะมาทำงานที่นี่ ว่าแต่... เจ้าชื่ออะไร”

“ข้า...” นางนั่งคิดชั่วครู่หนึ่ง ก่อนตอบออกมาด้วยเสียงหวานใสพร้อมรอยยิ้มที่มีแต่ความสุขใจ “ข้า... ชื่อของข้าคือฟางหุ”

“ฟางหุ... ชื่อดี ชื่อดี เช่นนั้นเจ้าถนัดอะไรละ เดินหมาก? แต่งกลอน? เล่นพิณ? หรือรำ?” เสี่ยวชิงถึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงว่าเรีงพร้อมเดินนำเข้าไปภายในหอรัณรมย์อย่างอารมณ์ดี ฟางหุเห็นดังนั้นก็เดินตามหลังหญิงสาวร่างเล็กไปพร้อมเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงที่มีความสุขยิ่ง

“ข้า... ชื่นชอบการรำเจ้าค่ะ”

นายหญิงแห่งร้านสุราลิ้มเลือนยกจอกสุราขึ้นดื่มอย่างเฝ้าน สยดา
จับจ้องไปยังดอกพลับพลึงแดงสีใสราวแก้วกลางโต๊ะนั่ง นางวางจอกสุราขึ้นดื่มลงก่อนแบฝ่ามือออก ด้ายแดงเส้นหนึ่งก็ปรากฏขึ้น ที่ปลายเชือกด้านหนึ่งผูกติดกับกลีบดอกพลับพลึงแดงกลางโต๊ะ ส่วนอีกด้านคล้องขาชายหนุ่มสติไม่ดี ผู้หนึ่งที่อยู่ในภาพซึ่งมีรูปร่างมาตั้งแต่เมื่อไร ด้ายแดงราวกับโซ่ตรวนชายคนนั้นวิ่งหนีอย่างหน้าตาตื่นพร้อมทั้งตะโกนโหวกเหวกโวยวายพูดจาไม่รู้เรื่องจนผู้คนรอบข้างต่างหันหน้าหนี ไม่นานชายคนนั้นก็สะดุดล้มลงอย่างโง่งม ด้ายแดงที่อยู่ในมือนางก็ขาดลงทันที

“ฮึ! น่าสมเพช” หงเหมยฮวาว่าพาลางวางด้ายแดงที่ขาดลงบนโต๊ะ

มือขาวเนียนเอี่ยมหยิบจอกสุรา นางดื่มสุราจนหมดจอกพร้อมสะบัดแขนเสื้อโคราหนึ่ง ภาพที่ปรากฏอยู่ราวหมอกควันก็จางหายไปทันที นางจ้องมองดอกพลับพลึงแดงด้วยสายตาเศร้าสร้อย แค้นยี้มแล้วเอ่ยพึมพำ

“อย่างน้อยเจ้าก็ไม่ต้องรู้สึกผิด... เช่นข้า”

สิ้นเสียงนาง สายลมหนาวก็พัดพาหอบเอาปุยหิมะเข้ามาในร้าน จนกระดิ่งที่แขวนไว้หน้าร้านส่งเสียงกริ้งกริ้งไพเราะนัก หงเหมยฮวากระดกสุราดื่มอีกจอก แต่แล้วทางตาก็เลิบบไปเห็นบุรุษร่างสูงอย่างเลื่อนรางที่หน้าร้านของตน นางลดจอกสุราในมือลง ริมฝีปากบางแยมยี้มต้อนรับลูกค้าใหม่ แต่ก็ต้องหุบยี้มโดยพลันเมื่อเห็นใบหน้าของชายผู้นั้นชัดเจนสองตา จอกสุราร่วงหล่นลงบนโต๊ะ ดวงตาคู่งามยังคงจับจ้องไปที่ใบหน้าของชายหนุ่มอย่างไม่เชื่อสายตาตนเอง ทว่ายังไม่ทันได้เอื้อมเอ่ยสิ่งใด กระบี่เงาวาก็จ่อเข้าที่คอหอยของนาง ก่อนเสียงหัมที่แสนคุ่นหู่จะดังขึ้น

“เจ้าเป็นใคร ที่นี้ที่ไหน แล้ว... ข้าเป็นใคร”

ทั่วทั้งร้านสุราลิ้มเลือนตกอยู่ในความเงียบ กลางร้านมีเพียงหนึ่งชายหนึ่งหญิงยืนคุมเชิงกันอยู่ หงเหมยฮวานิ่งเงิบไปชั่วอึดใจหลังได้ยินคำถามของชายแปลกหน้า นางลอบสังเกตอีกฝ่าย เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงสามชุดสี่คำดูทะมัดทะแมง ผิวของเขาขาวละเอียดเนียนดูคล้ายผิวของสตรีมากกว่าบุรุษ ผมสีดำยาวถูกรวบไว้เป็นหางม้า คิ้วกระบี่ดำเข้มเหยียดตรงอยู่เหนือดวงตาคมกล้ำสีดำสนิท จมูกโด่งได้รูปปรับกับริมฝีปากบางสีชมพูอ่อน หงิงสาวค่อยๆ ไล่สายตาออกไปหยุดอยู่ที่กลางอกของชายหนุ่ม มองลึกลงไปยังวิญญานที่นางสามารถเห็นได้เพียงผู้เดียว ภายในนั้นมันดวงไฟสีขาวสว่างวูบวาบ ทว่าลึกลงไปกลับมีประกายสีฟ้าจางๆ ซ่อนอยู่

วิญญานมนุษย์ ไม่สิ... ไม่ใช่

“เจ้าเป็นใคร” ชายหนุ่มถามย้ำเสียงกร้าว

หงเหมยฮวาได้ยิ้มนิ่งไป ก่อนจะเงยใบหน้าถามสบตากับชายตรงหน้าอีกครั้ง นางใช้นิ้วเรียวของตนค่อยๆ ดันคมกระบี่ที่จ่ออยู่ตรงคอกออก แล้ว

เอื้อนเอ่ยเสียงหวานใสอย่างใจเย็น

“คุณชายท่านนี้โปรดใจเย็นก่อน ข้ามีนามว่าหงเหมยฮวา เจ้าของร้านสุราลี้มเลื่อนแห่งแดนวิญญาน”

“แดนวิญญาน? เช่นนั้น...” ชายหนุ่มรูปงามเก็บกระบี่เข้าฝัก ก่อนมองไปรอบบริเวณอย่างงงงัน

“ข้าเกรงว่าท่านจะตายเสียแล้ว” นางเอ่ยอย่างไม่อนาทรร้อนใจ ยกภาชนะใส่ถ้วย แล้วดันมันไปทางชายหนุ่มที่ยืนอยู่ “เชิญท่านดื่มชาก่อน”

แต่ชายหนุ่มผู้นั้นกลับไม่ตอบรับ ทำเพียงมองถ้วยชานั่นอย่างหวาดระแวง หึงสาวเห็นดังนั้นก็สนใจ ได้แต่ยกถ้วยชาขึ้นจิบอย่างใจเย็นเท่านั้น ก่อนเอื้อนเอ่ยต่อไปเสียงเจื้อยแจ้ว

“ดูเหมือนคุณชายจะจำสิ่งใดไม่ได้...”

“...” ชายหนุ่มผู้นั้นชายตามองนางอย่างตั้งใจฟัง

“เฮ้อ ต้องขอโทษคุณชายด้วยที่ร้านของเราช่วยอะไรไม่ได้ ร้านสุราลี้มเลื่อนมีไว้เพื่อผู้ที่ต้องการลี้มเลื่อนความทรงจำของตน แต่คุณชายไร้ซึ่งความทรงจำ ข้าเองก็จนปัญญาที่จะช่วยเหลือ...”

“...”

“เรื่องเช่นนี้คงต้องให้ผู้เก็บเกี่ยววิญญานเป็นผู้ช่วยเหลือ ข้าเองพอจะมีสหายอยู่บ้าง ให้เขาจับช่วงต่อ... คงมีต้องกังวลสิ่งใด...” ทว่ายังไม่ทันที่นางจะพูดจบก็มีเสียงทุ้มต่ำของบุรุษดังชัดขึ้นเสียก่อน

“ข้าก่อน” แล้วบุรุษในชุดสีเทาผู้หนึ่งก็มาปรากฏตัวตรงหน้านาง หงเหมยฮวาเห็นดังนั้นจึงรีบเอ่ยทักผู้มาใหม่ทันที

“หย่งฮัว เจ้ามาพอดี...” นางเอ่ยพร้อมลุกขึ้น

“ข้าเกรงว่าข้าจะจับช่วงต่อไม่ได้” ชายผู้มีนามว่าหย่งฮัวเอ่ยชัดขึ้น ทำให้ทั้งร้านเงียบไปชั่วขณะ รอยยิ้มบนใบหน้าของหงเหมยฮวาชะงักค้าง อีกทั้งคุณชายแปลกหน้าที่ก่อนหน้านี้ทำหน้าตาน่ากลัวอยู่แล้วบัดนี้ยิ่งทำหน้าตาน่ากลัวมากขึ้นพร้อมแผ่ไอสังหาร ดวงตาคมกริบตัวตมองนางอย่างน่ากลัว จน

หงเหมยสาวต้องละล้าละลักถามหย่งฮั่วโดยไว

“ทะ...ทำไมจะไม่ได้ เจ้าเป็นถึงผู้เก็บเกี่ยววิญญานที่ขึ้นตรงกับท่านเทพเฮยไป๋อู่ฉาง² เชียวนะ แคววิญญานหลงทางดวงเดียวเจ้าน่าจะจัดการได้นี่”

“หากเป็นนยามปกติข้าก็คงช่วยได้ แต่ยามนี้โลกมนุษย์เกิดเรื่องเล็กน้อยที่ต้องไปจัดการ เจ้าก็ช่วยข้าดูแลไปสักระยะหนึ่งเถิด จะอย่างไรเสียร้านเจ้าก็ขาดคนพอดีมีใช้หรือ”

“ตะ...แต่...” หงเหมยสาวเอ่ยขึ้น แต่หย่งฮั่วกลับเดินเข้ามาประชิดตัวนางก่อนวางมือลงบนบ่าอบบาง พร้อมกระซิบให้ได้ยินเพียงสองคน

“นี่ถือเป็นโอกาสที่เจ้ารอมานานมีใช้หรือ อีกอย่าง... เรื่องของเขาอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ข้าต้องจัดการก็ได้ มีคนพบวิชามารที่สูญหายไปหลายพันปี เจ้าคิดว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับเจ้าบ้างหรือ” เมื่อได้ฟังหงเหมยสาวก็ชะงักค้างไป ก่อนในแวบตาจะมีความอาฆาตแค้นพัดผ่านไปราวกับสายลม หย่งฮั่วเห็นดังนั้นจึงรีบเหาะจากไปทันที ปล่อยให้หงเหมยสาวที่เพิ่งรู้สึกตัวตะโกนไล่หลังไป

“ตะ...เดี๋ยวสิ หย่งฮั่ว หย่งฮั่ว!” เมื่อเห็นแผ่นหลังหนาจากไปไกลแล้ว นางก็ถอนใจอย่างหงุดหงิด พร้อมบ่นพึมพำสาปแช่งเขาไปอีกหลายประโยค แต่แล้วนางก็ต้องชะงักกึกเมื่อเห็นสายตาของใครอีกคนที่ยังคงยืนอยู่ในร้านอย่างนิ่งงัน

“อะ...เอ่อ คือ... คุณชาย ตี๋มซาฯ” นางว่าอย่างทำอะไรไม่ถูก ก่อนยื่นถ้วยชาไปตรงหน้าเขา ชายหนุ่มจ้องถ้วยชาในมือขานวลนิ่งไปพักหนึ่ง ก่อนเอื้อมหยิบมาจิบแต่โดยดี หงเหมยสาวเห็นดังนั้นก็วางใจลงได้บ้าง จึงเอ่ยด้วยเสียงเจือยแจ้วต่อไป

“อะแหม ข้าว่าท่านอาจต้องอยู่ที่นี่ไปสักระยะ ร้านข้ากำลังขาดคนอยู่

² ยมทูตขาวดำตามตำนานจีน โดยที่ยมทูตขาวคือ เทพไป๋อู่ฉาง ส่วนยมทูตดำคือ เทพเฮยไป๋อู่ฉาง เรียกคู่กันว่า ‘เฮยไป๋อู่ฉาง’

พอดี เช่นนั้นท่านก็อยู่ในฐานะลูกจ้าง...” ยังไม่ทันพูดจบ นางก็รู้สึกถึงสายตาคมกริบที่ส่งมาจากดวงตาคู่สวยของเขาจนรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“ผู้ช่วย... ผู้ช่วยที่มีฐานะเท่าเทียมกับข้าไปก่อนละกันนะเจ้าคะ” เมื่อคุณชายหลงทางได้ฟังก็เก็บไอสังหารของตน แล้วนั่งลงจิบชาชั้นดีต่ออย่างสบายใจราวกับที่นี่เป็นร้านของตน ทั้งให้เจ้าของร้านแจกเชนนางยืนหัวโอดอยู่ที่เดิมอย่างทำอะไรไม่ถูกนัก

ไยนางถึงรู้สึกว่าถูกยึดอำนาจในร้านของตัวเองกัน...

นางคิดอย่างสงสัย แต่แล้วก็สับสนดิ้นรนไล่ความคิดฟุ้งซ่านของตน ก่อนจะเดินไปประคองดอกพลับพลึงสีแดงใสที่ยังคงวางอยู่กลางโต๊ะขึ้น แล้วหมุนตัวเดินไปแหวกม่านลูกปัดเปิดประตูเข้าไปยังห้องด้านหลังร้าน แต่แล้วเท้าของนางก็ตอหูกึกกึกเมื่อได้ยินเสียงจากใครอีกคนเอ่ยถาม

“เจ้าจะไปไหน” ชายหนุ่มเอ่ยถามเสียงเรียบ หญิงสาวเมื่อได้ยินดังนั้นก็อึกอักอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยชักชวนพร้อมก้มหัวเรียกเขา

“เอ่อ... ไหนๆ ท่านก็จะอยู่ที่นี่ เช่นนั้นก็ควรรู้เรื่องสำคัญของร้านไว้บ้าง...” เอ่ยจบก็หมุนตัวเข้าไปในห้อง ทำให้ชายหนุ่มต้องเดินตามเข้าไปอย่างไม่ไวใจนัก เมื่อก้าวเท้าข้ามธรณีประตูเข้าไปก็ราวกับเขาเข้าไปในอีกโลกหนึ่ง รอบด้านเป็นความมืดแว้งว้างที่มีจุดแสงประดับประดา ราวกับท้องฟ้าในยามราตรีที่เต็มไปด้วยดวงดาราอันร้อยนับพันดวง กลางห้องมีโหลสุราขนาดใหญ่ตั้งอยู่สองใบด้วยกัน เขามองอย่างงุนงงครู่หนึ่ง ก่อนสายตาจะเห็นสตรีผู้มีนามว่าหงเหมยสาวยืนอยู่เบื้องหลังโหลทั้งสองใบ ชายหนุ่มเดินเข้าไปใกล้พร้อมเอ่ยถามนางอย่างไม่วิใจนัก

“ที่นี้ที่ไหน”

“ห้องบ่มสุราของร้านเรา” นางตอบเขาพร้อมสบดวงตาคม

“...”

“ร้านนี้แม้เป็นร้านสุราแต่ก็ได้เปิดเพื่อความปลอดภัย เราเปิดเพื่อความปลอดภัยของผู้มาเยือน มีคำกล่าวไว้ว่า หากอยากลิ้มเลือน ให้มายังร้านสุรา

ลิ้มเลียน” นางเอ๋ยเล่าด้วยน้ำเสียงหวานใสทว่าสงบ

“...”

“ข้าจะมอบสุราลิ้มเลียนให้แก่ผู้ทุกข์ตรม เพื่อแลกกับความทรงจำชาติภพหนึ่งของเขา... และเอาความทรงจำมาหมักบ่มเป็นสุรา” เอ๋ยจบหงเหมยฮวาก็ใช้สองนิ้วดึงเอามุกที่เปลงประกายสีแดงสดใสออกมาจากดอกพลับพลึงแดงในมือ ก่อนเอ๋ยต่อ

“ความทรงจำที่เติมเปี่ยมไปด้วยความสุขเป็นวัตถุดิบชั้นดีในการหมักสุราลิ้มเลียน” จบประโยคมุกสีแดงสดในมือนางก็เคลื่อนตัวไป ลอยเหนือโหลสุราทางด้านซ้ายก่อนสลายเป็นหมอกควันไอลงสู่สุราเบื้องล่าง เมื่อความทรงจำนั้นไอลงสู่โหลสุราหมดสิ้น หงเหมยฮวาก็ดึงมุกสีดำที่ถูกหอมล้อมด้วยไอลือตอออกมาจากดอกพลับพลึงแดงดอกนั้น ทว่าเพียงนางเป่าลมแผ่วเบาใส่มุกที่เติมไปด้วยความเคียดแค้นตรงหน้า ไอลือทสีจางที่หอมล้อมมุกอยู่นั้นก็มลายหายไปทันที นางส่งมุกในมือให้ลอยไปยังโหลสุราด้านขวาพร้อมกับเอ๋ยขึ้น

“แต่ความทุกข์ตรมเหลือคณานับกลับหมักบ่มได้สุราชั้นเลิศที่แม้แต่เทพเซียนยังติดตัง เราจะส่งสุราเหล่านี้ไปขายทั่วทั้งแดนวิญญานและแดนเซียนทั้งหลาย...” เมื่อพูดถึงตรงนี้นางก็นิ่งเงียบไป แล้วหันมาสบตาชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างตน

“น่าขันนักที่ความทรงจำที่แสนสุขนำมาหมักบ่มแล้วได้สุราลิ้มเลียน ทว่าความทรงจำที่แสนเจ็บปวดเหล่านั้นกลับหมักบ่มแล้วได้สุราเลิศรสจนยากลิ้มเลียน...” ลิ่นประโยค ริมฝีปากงดงามก็แย้มยิ้ม ทว่าชายหนุ่มที่เห็นรอยยิ้มที่แสนงดงามนี้ก็กลับคิดว่าช่างเป็นรอยยิ้มที่แสนเศร้านัก ครั้นเมื่อรู้สึกตัว หงเหมยฮวาก็หลบสายตาเขาโดยเร็วพร้อมพึมพำว่าสุราในนี้ได้ที่แล้ว จากนั้นจึงใช้พลองของตนสร้างผีเสื้อเปลวเพลิงขึ้นมา เจ้าผีเสื้อน้อยตัวนั้นยามขยับปีกคราหนึ่งสะกิดเพลิงก็หลุดลอย หงเหมยฮวาจึงมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนส่งมันไปยังจุดหมายทันที นางเหม่อมองผีเสื้อเพลิงตัวนั้นบินออกจากประตู กระทั่งจากไปไกลสุดสายตา... และจะมีหวนคืนมาอีกแม้เพียงคราเดียว

สาม

เสี้ยวโก้วและเสี้ยวเมา (ตอนต้น)

หงเหมยชวานั่งจิบสุราท่ามกลางหิมะโปรยปราย นางนั่งอยู่บนเก้าอี้หิน
ในสวนหน้าเรือนของนางที่สามารถเข้ามาทางประตูบนชั้นสองของร้านสุรา
ลึมเลื่อน แม้อากาศจะหนาวเย็นแต่นางก็ไม่หวั่น ยังคงจิบสุราสรวนล้าหัวว่า
ร้อนแรงยิ่งลงคออีกแล้วอีกเล่าใต้ต้นเหมยแดงที่ออกดอกบานสะพรั่ง ขณะ
นางมองดอกเหมยอย่างเลื่อนลอยพลันได้ยินเสียงเปิดประตูดังขึ้น

“อาบน้ำเสร็จแล้วหรือ”

“อือ” ชายหนุ่มในชุดสีน้ำเงินเข้มเอ่ยตอบก่อนเดินมาทุดกายลงนั่ง
ข้างนาง ตาจ้องมองสุราในมือนางอย่างสนใจ เมื่อหงเหมยชวาเห็นดังนั้นจึง
รินสุราลงจอกอีกใบพร้อมเอ่ย

“นี่เป็นเพียงสุราจากโลกมนุษย์เท่านั้น ท่านดื่มเถิด”

ชายหนุ่มก้มมองสุราในจอกเบื้องหน้าตน ก่อนยกมันขึ้นดื่มรวดเดียว
จนหมด

หงเหมยชวาเห็นดังนั้นจึงแย้มยิ้มออกมา พลงเอ่ยถามเสียงหวาน

“เป็นอย่างไร รสดีหรือไม่” ทว่าเขายังไม่ทันได้เปิดปากตอบ เสียง
โหวกเหวกของชายชราผู้หนึ่งก็ดังแทรกขึ้น

“เหมยขวา เหมยขวา สุราได้แล้วหรือ” ครั้นเมื่อพูดจบประโยค ร่าง
อวสานของชายชราก็ปรากฏขึ้นในครรลองสายตา

“ตาเฒ่าฉินจิวมาแล้วหรือ” ไม่พูดเปล่า หงเหมยขวาสะบัดมือคราหนึ่ง
ให้สุราหลายลิบไบกี้มาปรากฏเบื้องหน้าเขา ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ด้วยได้แต่มอง
อย่างตกตะลึง แต่เพราะเคยเห็นนางใช้พลังเช่นนี้มาบ้างแล้วจึงไม่คิดถาม
ชอกชากอีก เขาทำเพียงนั่งจิบสุราในมือตนอย่างเงียบงันเท่านั้น ชายชรา
นามว่าฉินจิวเมื่อเห็นให้สุรามากมายก็ตาลุกวาวรีบเปิดสุราไหหนึ่งดื่มทันที

“อ้อ สุราดีๆ” เขาว่าพลางปิดไหไว้เช่นเดิม ก่อนหยิบถุงที่เต็มไปด้วย
เงินของแดนวิญญานและอัญมณีหลากหลายสีส่งให้แก่นางที่แบมือรอรับอยู่
แล้วในทันที หงเหมยขวาเห็นจำนวนเงินในถุงนั้นก็ให้พอใจยิ่ง รีบเก็บมัน
โดยไว ก่อนแบมือไปทางตาเฒ่าฉินจิวอีกครั้ง

“อะไรกัน ข้าให้ครบแล้วนี่”

“เจ้าแน่ใจหรือว่าครบ” นางถามด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“แน่ใจสิ!” ตาเฒ่าฉินจิวเอ่ยเสียงแหลมสูงอย่างไม่ยอมแพ้ หงเหมยขวา
จึงทำท่าครุ่นคิด ก่อนเอ่ยด้วยเสียงเจ้าเล่ห์

“เอ... เช่นนั้นสุราสิบไหที่ท่านดื่มไประหว่างส่งของนั้นเล่า ท่านอย่า
บอกนะว่าถูกสายลมหอบเอาไป” ตาเฒ่าฉินจิวได้ยินเช่นนั้นก็พูดไม่ออก ได้แต่
ทอดถอนใจพร้อมโยนถุงเงินอีกใบส่งให้นาง แล้วบ่นคำสองคำ

“ฮึ้ย ชี้เหนียวจริง ว่าแต่... เจ้าหนุ่มนี้เป็นใครกันล่ะ”

หงเหมยขวาแ้มยิ้มในชัยชนะของตน ก่อนอ้าปากเตรียมแนะนำอีกฝ่าย
ให้รู้จัก ทว่ายังไม่ทันได้พูดสิ่งใด เสียงแหลมสูงของสตรีนางหนึ่งก็ดังแทรก
ขึ้นมา

“หงเหมยขวา เจ้าเห็นหอรื่นรมย์ของข้าเป็นที่ใดกัน ถึงขยันส่งวิญญาน
มนุษย์มายังหอของข้านัก...” แต่แล้วเสียงบ่นก็เงียบลงเมื่อนางเห็นบุรุษหนุ่ม
เพียงผู้เดียวในที่นี้

“แล้วพวกนางทำงานไม่ดีหรือไร ข้าสู้อุตส่าห์คัดแต่ยอดฝีมือให้เจ้า

หอบงเจ้าได้กำไรไม่น้อยเลยนะ เลี้ยวซิงถึง”

เลี้ยวซิงถึงได้ยินดังนั้นก็นั่งเจียบไป ก่อนเอ่ยอย่างไม่เต็มเสียงนั้

“ก็จริง... ว่าแต่คุณชายผู้นี้เป็นไครกัน”

“อ้อ...” หงเหมยฮวาทุดก่อนปรายตามองชายหนุ่มเล็กน้อย “เขาเป็น
วิญญานหลงทางนะ ไร้ความทรงจำ ตอนนี้อย่างงานเป็นผู้ช่วยที่ร้านของข้า”

“อ้อ เช่นนั้นเองหรือ” เลี้ยวซิงถึงตอบรับก่อนจ้องมองไปยังชายหนุ่ม
และพบว่าเขาก็มีองนางอยู่เช่นเดียวกัน นางเห็นดังนั้นก็ม้หน้าจูด คุณชาย
หลงทางที่จ้องอยู่นั้นก็เลื่อนสายตาไปที่ปีกแมลงปอด้านหลังนางอย่างสนใจ
ไครรู้ ก่อนเอ่ยชม

“ปีก... งามนั้” ทุดจบเขาก็ดีม้สุราต่อโดยไม่สนใจสายตาเปล่งประกาย
ของเลี้ยวซิงถึงที่ส่งมา

หงเหมยฮวาเห็นดังนั้นก็จึงพึมพำให้เลี้ยวซิงถึงได้ยิน “ชมเจ้าก็เหมือน
ชมแมลงปอทุกตัวในใต้ถ้ล้นนั้แหละ”

เลี้ยวซิงถึงได้ยินดังนั้นก็หันไปค้อนขวับ ครันพอดั่งสติได้จึงถามหง-
เหมยฮวาอย่างนารักอีกหนึ่งประโยค

“นี่... คุณชายท่านนี้ไม่มีชื่อหรือ” ถามจบก็พบกับสายตาเหม็นเบื้อ
ของหงเหมยฮวาที่ส่งมาทางนาง

“เจ้าแมลงปอน้อย เจ้าโง่หรือไร ข้าบอกว่เขาไร้ความทรงจำ จะมีชื่อ
ไค้อย่างไร”

“แต่เรียกคุณชายๆ เช่นนี้ก็ไม่สะดวกนักไม่ใช่หรือ เช่นนั้นข้าตั้งให้เอง
อ้อ... คุณชายรูปร่างสง่างาม เช่นนั้นก็...”

“เลี้ยวจิวเป็นอย่างไร เอี้ก” ตาเผ่าฉินจิวที่ดีม้สุราหมดไปหนึ่งไหลุกขึ้น
มาตอบอย่างมั่นใจ ก่อนจะถูกเจ้าแมลงปอน้อยบ่นเสียยกใหญ่ ส่วนเจ้าตัว
ตันเรื่องกลับนั่งดีม้ต่อ พलगเถียงกลับบ้างเมื่อเริ่มรำคาญ หงเหมยฮวาเห็น
ดังนั้นก็ไค่แต่ทอดถอนใจ เยงหน้ามอดดอกเหมยสีแดงสดและบุยหิมะสีขาว
ที่ร่วงหล่นพलगพึมพำคำหนึ่งออกมา

“เสวีย... เสวียไป”

สิ้นคำ เสียงโต้เถียงกันของตาเฒ่าฉินจู้กับเสวียชิงถึงก็เงียบลง ทั้งสองหรือแม้แต่คนที่ไม่สนใจผู้ใดเฝ้าเห็นผู้ช่วยหมาดๆ ของร้านสุราลิ้มเลือนหันมามองนาง ดวงตาดวงมาลีดำสนิทคู่นั้นของหงเหมยฮวาที่พวกเขาได้เห็นคล้ายว่ามีได้จับจ้องดอกเหมยและหิมะขาวตรงหน้า แต่คล้ายกับว่านางมองไปยังที่ไกลแสนไกล... ที่ที่มีผู้ใดเอื้อมถึงหรือจดจำได้

สองสามวันต่อมา ฤดูกาลในแดนวิญญานก็ผันเปลี่ยน ดวงอาทิตย์

สาดแสงเจิดจ้าไปทั่วบริเวณ ดอกไม้ผลิบานเป็นสัญญาณว่าฤดูใบไม้ผลิได้มาเยือนแดนวิญญานแล้ว ในแดนวิญญานนี้หน้าแปลก สี่ฤดูไม่ยาวนานเท่าแดนมนุษย์ ใช้เวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์ เมื่อรู้ตัวอีกทีก็กลับกลายเป็นฤดูหนาวคืนสู่ฤดูกาลเดิมเสียแล้ว...

หงเหมยฮวาที่อยู่ในชุดสีเหลืองอ่อนบางเบา กำลังนั่งเฝ้าคางอย่างเกียจคร้านเหม่อมองไปยังหน้าร้านที่มีคนเดินไปมาพลุกพล่าน ทว่าร้านของนางกลับเงียบสงัดลิ้นดี หงเหมยฮวาเอื้อมมือหยิบพัดกลมบนโต๊ะขึ้นมาพัดอย่างเบือหน่าย ก่อนเอ่ยเรียกผู้ช่วยคนใหม่ของร้านด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย

“เสวียไป น้ำชา...” สิ้นเสียงเอื้อยเอื้อยของนาง ถาดน้ำชาที่ถูกวางลงบนโต๊ะเบื้องหน้า ก่อนน้ำชาสีทองหอมกรุ่นในถ้วยกระเบื้องเนื้อดีจะถูกส่งมาตรงหน้านาง มือเรียวยาวรับถ้วยน้ำชาจากมือหนา ก่อนกระดกน้ำชารสเข้มข้นลงคอ พลันหงเหมยฮวารู้สึกถึงความสั่นไหวที่ท้องของนาง ริมฝีปากบางสีแดงสดจึงเอื้อนเอ่ยเสียงหวานอีก

“เสวียไป ขนมน...” จับพลันจวนขนมก๊วยฮวาหน้าตาสวยงามน่ากินก็ถูกวางเบื้องหน้านาง หงเหมยฮวาเอื้อมหยิบขนมก๊วยฮวาใส่ปากไปทั้งชิ้นก่อนเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างไรก็ตามเป็นกุลสตรี เสวียไปเห็นดั่งนั้นก็ได้แต่ถอนหายใจพริตจับจ้องนางอย่างเบือหน่ายยิ่ง ครั้นเมื่อหงเหมยฮวารู้สึกถึงสายตาที่มั่งแมงที่ส่งมาจึ่งเงยหน้าขึ้นจากขนมก๊วยฮวาในมือ ริมฝีปากบางสวยเปราะเบือนไปด้วย

เคษชนมดุนำเ็นดู

“ไยเจ้ามองข้าเช่นนั้น”

“...” เสวียไ่บ่งเงียบ ทว่าเพียงหงเหมยฮวสกับตาคมคู้นั้นก็ราวกับเห็นความในใจของเขาทุกอย่าง แท้จริงนางสามารถใช้พลังของตน เพียงสะบัดมือ ทั้งข้า ชนม หรือแม้แต่อาหารหลากหลายจานก็จะมาวางตรงหน้านาง ไม่จำเป็นต้องให้เขายกมา แต่นางกลับไม่ทำ

“ก็ข้าชี้เกียจ อีกอย่างเจ้าก็ว่างอยู่ มิให้ใช้เจ้าแล้วจะให้ไปใช้ผู้ใดกัน” พุดจบก็หยิบขนมอีกชิ้นเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ ต่อไป ถึงแม้เสวียไ่จะเหนื่อยหน่ายที่ต้องสนทนากับสตรีผู้นั้น แต่ก็ทำเพียงถอนหายใจเอือกหนึ่งเท่านั้น ก่อนเอ่ยเรื่องที่ตนไม่ชอบใจอีกเรื่องออกมาด้วยเสียงเรียบนิ่ง

“เจ้ากับข้าไม่ได้สนิทกันถึงเพียงนั้น”

“หือ? เจ้าไม่ชอบให้ข้าเรียกเจ้าว่าเสวียไ่หรือ อือ... แต่เรียกคุณชายๆ ตลอดมันก็แปลกๆ นี่นา”

“...”

“ฉะนั้น เรียกเจ้าว่าเสวียไ่ก็สมควรยิ่งแล้ว อือ... แต่ถ้าเจ้าไม่พอใจจริงๆ เช่นนั้นเจ้าอยากเรียกข้าว่าอะไรก็แล้วแต่เจ้าเถิด ข้าอนุญาต อย่างไรเสียก็ถือว่าเราเสมอกันแล้ว” นางพูดอย่างไม่สนใจนัก แล้วหยิบขนมก๊วยฮวาใส่ปากเคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อยยิ่ง แต่แล้วร่างบางก็ต้องชะงักนิ่ง เมื่อนิ้วมืออุ่นร้อนของชายหนุ่มที่มีรู้ว่ายืนใกล้นางตั้งแต่เมื่อใดเอื้อมมาเช็ดเศษขนมที่ติดตามริมฝีปากนาง ดวงตาหงส์ของหญิงสาวเบิกกว้างอย่างตกใจสบเข้ากับดวงตาคมเข้มเรียบเฉยของเสวียไ่ที่มองมา ก่อนนางจะได้ยินเสียงข่มแสนเรียบเฉยของเขาเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา

“เช่นนั้น ข้าจะเรียกเจ้าว่าเหมยเอ๋อร์...”

สิ้นเสียงเขา ทว่าทั้งร้านสุราลืมเลือนก็ตกอยู่ในความเงียบงันจนเหลือเพียงเสียงหายใจของคนทั้งสองเท่านั้น หงเหมยฮวาได้ยินเสียงหัวใจของตนเต้นรัวเรียวราวกับจะทะลุออกมานอกอกนาง จนนางหวั่นใจว่าบุรุษที่อยู่ใกล้

ถึงเพียงนี้จะได้ยินเสียงของมัน ทว่ายังไม่ทันที่คนทั้งสองจะได้เอื้อมเอ่ยสิ่งใดต่อ เสียงดังโหวกโหวกโวยวายของชายชราและหญิงชราสองคนก็ดังขึ้นที่หน้าร้านสุราลิ้มเลือน

“เพราะเจ้านั้นแหละยายเฒ่า ข้าถึงต้องมาอยู่ที่นี่” ชายชราเอ่ยขึ้นเสียงดังด้วยความโมโหยิ่ง หญิงชราเมื่อได้ยินดังนั้นก็มียอม ชี้น้ำชายชราข้างกายตนทันที

“ตาเฒ่านี้ เจ้ายังจะกล่าวพูดเช่นนี้อีกหรือ หากไม่ใช่เพราะเจ้ามาชนข้าจนตกจากสะพาน ข้าจะมาอยู่ที่นี่หรือ” เมื่อพูดจบก็สะบัดใบหน้าที่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นตามกาลเวลาไปอีกทางทันที ครั้นเมื่อหันไปเห็นป้ายร้านสุราเบื้องหน้าตน ขาพอมแห่งของนางก็ก้าวฉับเข้าไปทันที ชายชราเมื่อเห็นมารยาของตนก้าวเท้าเข้าร้านสุราก็ยอมไม่ได้ จุดมือบางไว้ก่อนเอ่ย

“นี่มันร้านสุรา สตรีที่เป็นหญิงแก่เช่นเจ้าไม่ควรเข้าไป” เขาเอ่ยอย่างโมโห ทว่ากลับถูกนางเอ่ยตอบเสียงดังอย่างโมโหยิ่งกว่า

“ไยจะไม่ได้ ที่เจ้ายังเอาแต่ผลาญเงิน เข้าแต่บ่อนเข้าแต่ร้านสุรา ไยข้าจะทำบ้างไม่ได้”

หงเหมยฮวาเมื่อได้เห็นเหตุการณ์ตรงหน้าก็ได้แต่ทำตาปริบๆ สอดปากไม่ได้เลยสักคำ จวบจนคนทั้งสองมองเขม่นกันจนพอใจ จึงหันมาทางนางพร้อมเอ่ยอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ไปเอาสุรามา!” / “ไปเอาสุรามา!”

“เอ่อ... คือ... แท้จริงแล้วร้านของเราไม่ได้เป็นที่ว่าสุรา...” ยังไม่ทันได้พูดจบ สายตาสองคู่ของชายชราและหญิงชราก็จ้องมองนางราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ หงเหมยฮวาจึงหันไปส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากเสวียไป แต่กลับได้รับเพียงสายตาเรียบเฉยที่มองมาเท่านั้น หญิงสาวเห็นดังนั้นจึงได้แต่ทอดถอนใจ ก่อนพยายามเอ่ยกับสองคนชราให้ใจเย็นลง

“ท่านตา ท่านยาย แม้ร้านเราจะไม่ได้ขายสุราเช่นนั้น แต่โปรดนั่งลงดื่มชาชั่วคราว แท้จริงแล้วร้านของเรามีชื่อว่าร้านสุราลิ้มเลือน...”

หลังจากหงเหมยฮวเอยอธิบายถึงร้านสุราลิ้มลิ้น สองต่ายก็ยอม
นั่งลงจิบชาอย่างเจียบงั้นไปครู่หนึ่ง ก่อนที่ชายชราผู้นั้นจะเป็นคนเอยถาม
ออกมา

“ลิ้มลิ้นเพื่อแลกกับสิ่งใดก็ได้ล่ะหรือ”

“เจ้าคะ” หงเหมยฮวเอยยิ้มดังงาม ยกถ้วยชาขึ้นจิบอย่างสบายอารมณ์

“แล้วต้องทำอะไรบ้างเล่า”

“ตาเฒ่า อย่าบอกนะว่าเจ้าจะแลกความทรงจำนะ” เป็นเสียงของหญิงชรา
ที่ตั้งแทรกขึ้น

“มันก็เป็นข้อเสนอที่ดีมิใช่หรือ ทำอย่างกับว่าช่วงชีวิตที่ผ่านมาช่างน่า
จดจำนักแหละ” เมื่อหญิงชราได้ยินดังนั้นก็ได้แต่นั่งเจียบ แววดาความ
น้อยใจและเจ็บปวดใจออกมา หงเหมยฮวเอยเห็นดังนั้นก็จึงไม่รอช้า รีบพูดขึ้น
อีกประโยค

“สิ่งที่ท่านต้องทำ คือเล่าเรื่องของพวกท่านเจ้าคะ”

“...”

“แต่จะยินยอมแลกเปลี่ยนหรือไม่ เมื่อเล่าจนจบค่อยตัดสินใจก็ยัง
มีสายเจ้าคะ”

เมื่อได้ยินดังนั้นก็สองคนชราจึงมองตากันอย่างนิ่งงัน หงเหมยฮวเอย
ก็นั่งนิ่งรอการตัดสินใจของทั้งสอง โดยมีบุรุษหน้าต่ายนั่งจิบชาอยู่ด้านข้าง
พร้อมชำเลืองมองนางอย่างไม่ทุกซักร้อนใจ

“เช่นนั้น เล่าก่อนค่อยตัดสินใจก็ยังไม่วาย...” เป็นหญิงชราที่เอยขึ้น
ชายชราที่นั่งอยู่ข้างกันก็ได้คัดค้าน เพียงนั่งเฉยอยู่เช่นเดิมเท่านั้น หงเหมย-
ฮวเอยเห็นดังนั้นก็จึงคลี่ยิ้มอ่อนโยน ก่อนเอยเสียงหวานใสราวเสียงระดังแก้ว

“เช่นนั้นก็โปรดเล่ามาเถิดเจ้าคะ... เรื่องราวชีวิตของท่านทั้งสอง”

วันนั้นเป็นวันที่สวยงามในฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้ช่อแย้มบานสะพรั่ง
อย่างไม่มีต้นใดยอมตันใด เสียงทารกแว่วดังขึ้น นางเป็นเด็กทารกหน้าตา

จิ้มลิ้มน่ารัก ผู้ที่เกิดมางดงามยิ่งนัก งดงามจนต้องโจษกันไปชั่วยุคชั่วสมัย...

“หากจะแต่งเรื่องก็ช่วยให้นั้นมีความจริงบ้างเถิด อย่างเจ้านะ งดงาม? เป็นที่โจษจัน? หากเรียกว่าพอดูได้ยังจะพอเชื่อได้เสียมากกว่า” ชายชราเอ่ยขัดขึ้น แล้วก็ต้องพบกับค้อนวงใหญ่ที่ภรรยาข้างกายส่งมาด้วยความโกรธเคืองยิ่ง

“ทำไม อย่างน้อยข้าก็งดงามที่สุดในหมู่บ้านนั่นแหละ หากข้าไม่งามแล้วเจ้าจะแต่งกับข้าทำไม” ทว่าหญิงชรายังไม่ทันได้เอ่ยต่อว่าผู้เป็นสามีต่อ เสียงหวานใสของหงเหมยสาวก็ดังขัดขึ้น

“ท่านยาย... นี่ท่านเล่าตั้งแต่ตอนที่ท่านเกิดเลยหรือ” นางเอ่ยพร้อมทำสีหน้าราวกับพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

“ก็ใช่ะสิ มิเช่นนั้นจะให้เริ่มเล่าตั้งแต่ตอนไหน”

หงเหมยสาวเมื่อได้ยินดังนั้นก็ทอดถอนใจอย่างไม่รู้จะทำเช่นไร ก่อนเอื้อนเอ่ยอย่างเหนื่อยหน่าย

“โดยทั่วไป... ก็เริ่มเล่าจากเรื่องราวที่เป็นจุดเริ่มต้นของความทุกข์ในชีวิตนะเจ้าค่ะ”

หญิงชราได้ยินดังนั้นก็นั่งคิดอย่างคิดไม่ตก

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องเริ่มตั้งแต่ตอนที่...” เป็นชายชราที่เอ่ยขึ้น

ทว่าชายชรายังไม่ทันได้เริ่มต้นเล่าเรื่องราว ก็มีเสียงของชายชู้เฝ้าขัดขึ้นมาเสียก่อน จนหงเหมยสาวที่นั่งอยู่ต้องยกมือขึ้นมากุมขมับอย่างจนใจ

ชาตินี้นางจะได้ฟังหรือไม่...

“เหมยสาวๆ เจ้าดูสุรานี้สิ เป็นสุราหายากที่หมักบ่มนานถึงพันปีเชียวนะ” ตาเฒ่าฉินจิวพูดขึ้นอย่างตื่นเต็นยิ่ง

“ตาเฒ่า มิเห็นหรือว่าข้ามีแขก”

“โอ้ ต้องขอภัยๆ กำลังจะแลกความทรงจำกับสุราลืมนั่นสินะ เช่นนั้น ข้ามิกว่นแล้วๆ ข้าจะนั่งดื่มอยู่ตรงมุมมุนั้น มิกว่นพวกเจ้าหรอก เชิญต่อเลยๆ” เอ่ยจบก็ห่มตัวไปรื้อดูไหสุราในร้าน ก่อนหยิบไหสุราเนื้อดีที่ดูก็รู้

ว่าราคาแพงเพียงใดออกมาจากชั้นแล้วเหม็นลงคออย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตา
ร่างท่วมหนาของตาเผ่าฉินจี้ก็ทรุดลงไปนั่งกอดไหสุร่ายอยู่บนพื้น ทั้งใบหน้า
อวบอ้วนยังแดงก่ำ หงเหมยฮวาทเห็นดั่งนั้นก็ทอดถอนใจ พลางนึกเสียดายสุรา
ราคาแพงที่หมักบ่มมานานปีที่นั่งยังไม่ได้ลองชิมเลยสักหยด แต่ตาเผ่าฉินจี้ก็
ลืบทัดหน้าหงไปเสียอย่างนั้น นางจดบัญชีหนี้ไว้ในใจ ก่อนหันไปแย้มยิ้ม
กับสองคนชราที่ยังงุนงงกับเหตุการณ์ตรงหน้า แล้วเอ่ยเสียงหวานเป็นครั้งที่สอง

“เชิญเล่าเจ้าค่ะ”

ทว่ายังไม่ทันที่ชายชราจะได้เอ่ยปากเล่า เสียงเจื้อยแจ้วของสตรีในชุด
สีชมพูพวงดูอ่อนหวานน่ารักยิ่งก็ดังชัดบทสนทนาอีกครั้ง ใบหน้าจิ้มลิ้มยิ้มแย้ม
อย่างดีใจที่ได้เห็นใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มผู้ช่วยของร้าน ทว่ารอยยิ้ม
ของเสี่ยวชิงถึงก็ต้องชะงักทันใดเมื่อหันไปเห็นสายตาอาฆาตและไอสังหาร
เข้มข้นของหงเหมยฮวาที่ส่งมา

“เอ่อ... เสวี่ยไป ชะ... ข้าทำขนมมาให้”

เสวี่ยไปมองตะกร้าขนมที่ยื่นมาอย่างลังเลชั่วครู่ ก่อนหยิบใส่ปากอย่าง
สบายอารมณ์ ไม่สนใจสายตาอาฆาตแค้นของหงเหมยฮวาที่มองมาแม้เพียง
นิด เสี่ยวชิงถึงเห็นเขาหยิบขนมกินก็ยิ้มยิ้มอย่างดีใจ แต่ก็ต้องชะงักอีกครั้ง
เมื่อรู้สึกถึงสายตาที่มองมาของหงเหมยฮวา นางกระแอมกระไอคราหนึ่ง ก่อน
เอ่ยถามอย่างเกรงๆ

“เอ่อ... กำลังทำอะไรกันอยู่หรือ”

ครั้นเมื่อได้ยินคำถามของนาง หงเหมยฮวาก็ยิ้มยิ้มดังตามทว่า
นำขนมลูกสำหรับเสี่ยวชิงถึง ยื่นก่อนเอื้อนเอ่ยอย่างเชื่องช้านำขนมลูก

“เจ้าแมลงปอน้อย เจ้าไม่มีตาหรือ ข้ากำลังจะแลกความทรงจำกับ
สุราลิ้มเลื่อน... แลกความทรงจำกับสุราลิ้มเลื่อนนะ”

“อะ...อา ข้ามาขัดจังหวะสินะ ต้องขออภัยๆ”

“...”

“ชะ...เช่นนั้น ข้าจะนั่งฟังอยู่เงียบๆ ตะ...ตรงนี้จะกัน” นางพูดพร้อมชี้นิ้วมือเรียบบางไปที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง เมื่อหงเหมยฮวาเห็นว่าไม่มีคนมาขัดจังหวะแล้ว จึงหันไปแย้มยิ้มอ่อนหวานทว่าไปไม่ถึงดวงตาที่พาให้คนที่พบเห็นต้องขนลุกชู จนสองคนซราที่นั่งอยู่ได้แต่ยิ้มเหี้ยออกมา เสียงหวานใสเอ่ยเป็นครั้งที่สาม

“ทีนี้... ก็เชิญเล่าได้แล้วเจ้าค่ะ”

เรื่องทุกอย่างเริ่มที่ฤดูเก็บเกี่ยวในปีนั้น หญิงซราที่ตอนนั้นเป็นเพียงหญิงสาววัยแรกรุ่นแสนใสซื่อกำลังถึงวัยออกเรือน ครอบครัวนางมีบิดามารดาพี่ชายหนึ่งคน พี่สาวสองคน และตัวนางที่เป็นบุตรคนสุดท้อง บ้านของนางเป็นเพียงบ้านของชาวนาธรรมดาๆ ครอบครัวหนึ่งเท่านั้น ในปีนั้น ข้าวออกรวงสวย งอกงามอุดมสมบูรณ์ยิ่ง ไร่นาผืนนั้นเป็นสีทองสุดลูกหูลูกตา ครอบครัวของนางรวมทั้งชาวบ้านแทบทุกครัวเรือนต่างออกมาเกี่ยวข้าว นางที่กำลังเกี่ยวข้าวอย่างสนุกสนานอยู่นั้น เมื่อเงยหน้าขึ้นจากกอข้าว สายตาของนางก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มหน้าตาคมคายผิวคร่ำแดดผู้หนึ่งที่กำลังเกี่ยวข้าวอยู่ใกล้ๆ และราวกับเขารับรู้ถึงสายตาของนาง ใบหน้าเข้มของชายหนุ่มแงมาสบตากับนางพอดีพอดี

สายลมพัดพากลิ่นข้าวจนหอมเตะจมูก ทว่าราวกับช่วงเวลาที่น่าสบตา กับเขาได้หยุดนิ่ง ช่วงเวลานั้นหญิงสาวรู้สึกถึงเพียงหัวใจของตนที่เต้นรัวเร็ว จนน่าหวั่นใจยิ่งนัก...

“เป็นเรื่องเล่าก็ควรจะมีชื่อแทนตัวเสียหน่อยหรือไม่ ยายเฒ่า”

“ชื่อแทนตัวหรือ ก็เป็นความคิดที่ดีนะ นานๆ ที่เจ้าจะคิดได้นะนี่ตาเฒ่า”

“...”

“ชื่อแทนตัว อ้อ ชื่อแทนตัวหรือ... อ้อ เช่นนั้นแทนข้าว่าเสี่ยวเมา³

ส่วนเจ้าเป็นเลี้ยวโกว⁴ ก็แล้วกัน”

เลี้ยวโกวที่เป็นเพียงเด็กกำพร้าต้องเร่ร่อนรับจ้างทำงาน ครานั้นก็ได้
รับการไหว่หวานจากครอบครัวหนึ่งให้ไปช่วยเกี่ยวข้าวที่ปิ่นนี้อกรวมมากมาย
จนได้พบกับเลี้ยวมา... ยามได้สบตานางก็ราวกับใจจะกระดอนออกมานอกอก
เขาไม่อาจลืมหายตาแสนสดใสที่มองสบมาได้แม้แต่น้อย ในยามนั้นเขาก็รู้ตัว
ว่าเขาตกหลุมรักตรึงใจผู้นั้นเข้าเสียแล้ว

วันเวลาผ่านไป ท่ามกลางคืนจันทร์เพ็ญในงานเทศกาลที่น่าตื่นตายิ่ง
เขากับนางเดินเคียงข้างกันได้แสงจันทร์สีนวลตาที่สาดส่องลงมา ชายหนุ่ม
หน้าตาคมเข้มแถมยิ้มอย่างมีความสุข นัยน์ตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักจ้อง
มองใบหน้าของหญิงสาวผู้แสนน่ารักที่คอยชี้ชวนให้เขาดูของที่ขายตามข้างทาง
อย่างสนุกสนานยิ่ง

แต่แล้วเลี้ยวโกวก็หยุดเดินเมื่อมาถึงใต้หมู่เมฆไม้ริมแม่น้ำสายหลัก
ของเมือง พลังดึงมือของหญิงสาวร่างบางให้หยุดเดินตามเขา เขาจ้องมอง
ใบหน้าหวานของเจ้าเมวน้อยหนึ่งด้วยสายตาแฝงความหมาย หญิงสาวเมื่อเห็น
สายตาที่เขา มองสบมาก็เขินอายหน้าแดงก่ำ ก้มหน้างู๋ได้ไม่กี่ล้าสบตา ก่อนเสียง
หัวเราะจะเอ่ยคำหวานกับนาง

“ข้ารักเจ้า...”

“ข้ารู้”

“เจ้าก็รู้ว่าข้าเป็นเพียงเด็กกำพร้า ไม่มีญาติพี่น้อง”

“...”

“บิดามารดาเจ้าอาจไม่ยอมรับข้า”

“เลี้ยวโกว...”

³ แปลว่า เมวน้อย

⁴ แปลว่า หมานน้อย

“แต่ข้าให้สัญญา... ข้าให้สัญญาได้จันทรา ให้แสงจันทร์ในคำคั่นนี้เป็นพยาน ข้าเสียวก้าวจะไปสู่ขอเจ้าแมวน้อยมาตบแต่งเป็นภรรยาของข้าให้จงได้...”

แต่แล้วทุกอย่างก็ไม่ใช่ไปตามอย่างที่หวัง เมื่อบิดาของเสียวเมา คัดค้านหัวชนฝา ทั้งพยายามยกนางให้ไปเป็นอนุของเศรษฐีผู้หนึ่ง นางร้องไห้ น้ำตาแทบเป็นสายเลือดจนมารดาและพี่สาวทั้งสองเวทนานางยิ่งนัก ได้แต่ลูบหลังปลอบใจนางกันเป็นพัลวัน ทว่านางก็ไม่ยอมแพ้โดยง่าย พยายามอ้อนวอนขอร้องผู้เป็นบิดาจนคอแทบแห้งไปหมด แต่บิดาของนางกลับไม่ยอมรับฟังแม้เพียงครั้งคำ จวบจนนางทนไม่ไหวอีกต่อไป... ดั่งปีนปึกผมหที่ปักอยู่บนมวยผมของตนมาจ่อปลายแหลมคมที่ลำคอขาวนวล และเอื่อยขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยว

“ฮึก ท่านพ่อ เสียวไก่วเป็นคนดี เขารักข้าและข้าก็รักเขา...”

“...”

“หากไม่ใช่เขา ชีวิตนี้... ข้าขอตายเสียดีกว่าต้องแต่งให้คนอื่น”

วันนี้ช่างเป็นวันที่นางมีความสุขยิ่ง... ความสุขนั้นตราตรึงอยู่ในใจของ นางมิเสื่อมคลาย หญิงสาวในชุดสีแดงสดทว่าเรียบง่ายตามฐานะตนกำลังก้มคำนับชายที่อยู่ชุดสีแดงสดเช่นเดียวกับนาง ใบหน้าของทั้งสองเปี่ยมสุข แม้จะเป็นเพียงงานแต่งเล็กๆ ที่มีพวกเขาเพียงสองคน ในบ้านหลังน้อยที่แสนอบอุ่นยิ่งสำหรับนาง

ที่นี่จะเป็นบ้านของพวกเขา... เป็นบ้านอันแสนอบอุ่นในชีวิตใหม่นี้
เป็นบ้านที่เขากับนางจะอยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันไปจนแก่เฒ่า
และจะเป็นบ้านที่เสียวไก่วได้ตบแต่งเสียวเมาเป็นภรรยา...

ทุกสิ่งอย่างคือความทรงจำอันแสนสุขที่ทั้งสองไม่เคยลืมเลือนแม้เวลาจะผ่านล่วงเลยไปหลายสิบปีก็ตาม ทว่าความทรงจำที่แสนสุขนั้นกลับกลายเป็น

เป็นจุดเริ่มต้นของความทรงจำที่เต็มไปด้วยความทุกข์ในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่
ของพวกเขาน่าเจ็บปวดใจยิ่ง ด้วยทุกอย่างที่เคยวาดฝันไว้ กลับไม่ได้
เป็นไปอย่างที่คิด...